

Українські Вісті

Ціна 1 км.

UKRAINSKI WISTI • UKRAINIAN NEWS

UKRAINISCHE NACHRICHTEN

Наші закордонні представництва:

Америка: Nesenjuk I. 99 Ave. „С“, New York 9, N.Y., U.S.A.
Англія: A. Bondarenko, 78, Kensington Park Road, London, W. 11
Австралія: Krywolap S. Box 1586 M. G. P. O. Adelaide S. Australie
Аргентина: M. Paranuk, Av. I. M. Campos 556 San-Andres F. C. G. Mitre, Argentina.
Бельгія: W. Schklar, 14, Rue F. Stevens, Herstal (Liege), Belgique
Голландія: W. Harasymenko Smaragdplein 75 Utrecht (Holland)
Канада: A. Kramar, 36 Delaware Ave., Toronto 4, Ont., Canada
Франція: N. Grouchetky, 33, rue Roque de Fillol Puteaux, Seine. France. К-то: Paris СС 11.087.11

ТИЖНЕВИК ПОЛІТИКИ, ЕКОНОМІКИ, КУЛЬТУРИ І ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

Рік XVII. ч. 35-36 /1461-1462/

Herausgeber: Verlagsgesellschaft „Ukrainski Wisti“
Druck: Verlagsgesellschaft „Ukrainski Wisti“

Verlagsort: Neu-Ulm/Donau
Neu-Ulm/Do., Schließfach 32 — Tel. 77529

Неділі 27. серпня і 3. вересня 1961

І. БАГРЯНИЙ

Національне питання в програмі КПСС (2)

Національне питання в «програмі» КПСС має два пляни: на експорт і вдома. На цій питанні КПСС особливо показує в усій голізні своєю ганебну реакційну, імперіалістичну суть, більше того, — московську імперіалістичну суть. Обличчя двулкого Януса: назовні — який же й «прогресивний» та вознесений поборник свободи народів! борець проти колоніалізму! патрон націоналізму всіх тих народів, що боряться за свободу!.. але тільки націоналізму тих народів, які перебувають поза рямцями советської московської імперії... Назовні — підпора всім уярмленим і упослідженим націям, підпора войовничого націоналізму! А в себе вдома: жорстокий, уславлений ще за царату, московський держиморда, що тримається вічної засади цього найреакційнішого імперіалізму — «тащить і не пушчат». Це по відношенню до народів ССРСР, до власних колоній, яким він ніколи не схоче дати свободи.

Ця реакційність випирає з програми на самім її початку, в частині вступній, декларативній (хоч і вся решта програми, як уже було сказано, має характер суто декларативний, декларативний, пропагандивний). Ще заки: в програмі питання націоналізму націй у чужих імперіях, які борються за свободу проти колоніалізму, оракул характеризує те, що є під його царством, **РОСИЮ**. Він ані не заїкається про жадні «народи ССРСР», він говорить про це, як про **РОСИЮ**, про «російський народ», про «російський пролетаріат», як «найпрогресивнішу силу світу», маючи на увазі отой конгломерат націй, що його большевики силою, залізом і кров'ю, і вогнем терору вже кілька десятиліть перетоплюють у «єдиний советський народ», і трактуючи його тільки як **РОСИЮ**, **РОСИЙСЬКИЙ НАРОД**.

Після цього «програма», чи її творець,

московський оракул, зворушено і вознесено говорить про «НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНИЙ РУХ» у західному світі. Це цілий розділ програми. Скерованість цього розділу — мобілізація всіх колоніальних народів, їхнього войовничого націоналізму, проти США насамперед, і проти інших держав світу. Це використання націоналістичних рухів у всіх частинах світу за самовизначення й національне державне незалежнення. Ця боротьба — це явище, згідно «програми», надзвичайно позитивне, такі рухи шляхетні, такий націоналізм шляхетний, бо це «демократичний націоналізм». Навіть, як бачимо, термін винайшли большевики для підпертя такого націоналізму, «прогресивний», «демократичний націоналізм».

Це, мовляв, могутня сила нашої доби. А ті хто йому перечать, хто цей націоналізм, це стремління до волі, поборює, — це реакціонери, агресори, гвалтівники, імперіалісти, що хочуть тримати світ у рабстві та в залежності від «фінансових монополій», від «капіталізму» і т. п.

«Світ переживає епоху бурхливих національно-визвольних революцій» — так звучить перший розділ програми КПСС.

Категоричне це ствердження є правильним і цілком точним. Але — з поняття «світ» оракул вилучає советську Московську імперію. Він абсолютно промовчує про права і стремління націй ССРСР, він не визнає за ними цього права, він замовчує боротьбу тих народів за волю, окроплену вже ріками крові і сліз під большевицьким мечем.

Московська сирена солодко піє, коли йдеться про розбивання й послаблення своїх супротивників, використовуючи шляхетні національно-визвольні рухи

(Продовження на 4-й сторінці)

Що ж з Миколою Середою?

Як подала світова преса, вкінці липня ц. р. перейшов у Відні на захід український підсоветський учений і інженер, спеціаліст з електроніки **МИКОЛА ІВАНОВИЧ СЕРЕДА**. Це молода людина, 24-х років віку, син видатного українського науковця й академіка Івана Середи.

Попросивши азилу, М. Середя заявив представникам преси та радіо, що причиною його переходу на захід є незадоволення комуністичною системою, безправ'я українського народу в ній. Середя заявив пресі, що в Україні існує рух спротиву системі, який виростає з соціального та політичного ґрунту, в умовах окупації України російським імперіалізмом.

Середя виявив добре знання політичної еміграції та зв'язки з нею, диспонує адресами низки політичних діячів.

Дуже цікавим і важливим є, що цей молодий учений, людина советської формації, не тільки виявився палким

українським патріотом, а й свідомим борцем проти російської окупації, проти російського імперіалізму.

Що далі сталося з СЕРЕДОЮ? Де він зараз? Невідомо. Все чомусь вкрилося туманом. Інтервенції ряду осіб та певних інституцій до ріжних чужинецьких в тому й американських чинників лишилися безвиступними. Нічого не відомо!

Що ж із СЕРЕДОЮ?

Чи не потрапив він до якоїсь «лабораторії» чи «кухні», де переробляють українських утікачів на захід з українських патріотів на російських федералістів чи єдиноділимців, або випихають їх геть назад, як це сталося було з Пономаренком?

В цій справі треба інтервенювати. Всім, хто має вплив.

Молодий український учений мусить висловитися у вільному світі на повен голос так, як він почав.

Чужинецька преса про „Сад Гетсиманський“

1. Бельгійська столична газета «ЛЕ СУАР», один із найбільших бельгійських щоденників, що виходить у Брюсселі й належить до лівого, радикального, табору, в своєму числі за 10. серпня ц. р. вмістила цікаву і простору статтю про «САД ГЕТСИМАНСЬКИЙ» І. Багрянного у французькому виданні. Автор статті — Vera Fosty.

Оцінюючи книгу українського письменника, як визначну подію, «Ле Суар» пише:

«Ця книга — важливе свідчення (документ), переодягнуте в роман, про страшний досвід людини... Книга Багрянного робиться особливо рельєфно-правдива в розділах, що змальовують життя ув'язнених. Помилитися неможливо: йдеться про витерплене особисто, пережите. Така переконлива розповідь не може бути вигадкою».

2. Дуже важливу нотатку про «САД ГЕТСИМАНСЬКИЙ» умістив французький журнал-місячник «La Selection des Libraires de France» №8, за серпень.

«ВИБІР КНИГОТОРГІВЦІВ ФРАНЦІЇ», що виходить у Парижі. Автор нотатки — широковідомий французький критик і письменник Andre Thénive. Журнал цей має понад 30 000 абонентів-книготорговельників і в ньому вміщуються рекомендації тільки тих літературних пов'яз, що заслуговують на увагу високоавторитетної апробати.

АНДРЕ ТЕРІВ (доречі, дуже суворий і вимогливий критик), характеризуючи «САД ГЕТСИМАНСЬКИЙ», пише:

«Українська література нам маловідома... Переклад цього роману являє собою літературну подію. Французький переклад зробив Григорій Алексінський, політична і літературна кар'єра якого добре знама. Розповідь Багрянного дещо простора й не уникає ефектів, однак головним є її цінність, як історичного документу. «Сад Гетсиманський» — це твір безсумнівного пережитого автором і тим дуже подібний до «Мемуарів»».

В справі V-ї сесії УНРади

У відповідь на спільне внесення Президії і Виконавчого Органу Української Національної Ради з 21-го липня 1961 р., яким підтверджено потребу розв'язання теперішнього складу Української Національної Ради та покликання спеціальної підготовчої комісії для підготування сесії УНРади нового складу, однак, цим разом, в Європі, — Президент Української Народньої Республіки в екзилі повідомив Голову УНРади листом з 26. липня ц. р., що він і тепер не вважає можливим прихилитися до згаданого внесення та заряджує окремим декретом скликання V-ї сесії УНРади в Мюнхені.

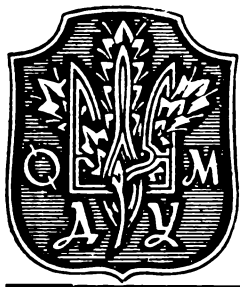
Згідно з приписами Тимчасового Закону, реченці сесії УНРади визначаються її Президією, яка теж переверодить скликання сесії. Перед майбутнім відповідним засіданням Президії, 3-го серпня ц. р. відбулася нарада Президента Української Народньої Республіки в екзилі д-ра Степана **Витвицького** з Головою УНРади **І. Багрянним** та Головою Виконавчого Органу **М. Лівичкиним**. На цій нараді стверджено, що з огляду на літні ферії, в місяцях серпні і вересні, сесія не може відбутися раніше жовтня ц. р. Запроєктовано, що в кінці вересня відбудеться засідання Президії УНРади для встановлення точ-

ного і невідкличного речення V-ї сесії. Разом з тим обговорено низку питань, зв'язаних з передсесійними підготовчими працями.

(Україн. Інформ. Бюро)

Економічна хроніка з УССР

Конструктори Харківського заводу «Електроважмаш» завершили розробку ескізного проєкту велетенського турбогенератора потужністю 500 000 кіловат. Така надпотужна машина в однальньому виконанні створюється у вітчизняному і світовому енергомашинобудуванні вперше. При розробці проєкту турбогенератора були застосовані нові рішення у схемі охолодження, в конструкції статора і ротора та загальній компоновці машини. Це дає змогу добути того, що своїми габаритами 500-тисячний генератор не перевищує турбогенератора на 300 000 кіловат, який зараз знаходиться у виробництві. Питомо витрата міді та ізоляційних матеріалів при виробництві нового агрегату буде удвічі меншою, ніж тепер при виробництві серійного турбогенератора на 200 000 кіловат.

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

запрошує українське громадянство Америки й Канади

на
11-й З'їзд ОДУМу в США
ТА
ВЕЛИКУ ЗУСТРІЧ ОДУМу

АМЕРИКИ й КАНАДИ

ПРИСВЯЧЕНУ СОТИМ РОКОВИНАМ Т. ШЕВЧЕНКА

що відбудеться 2. й 3. вересня в ОСЕЛІ РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ «ВЕРХОВИНА» в ГЛЕН СПЕЙ, НЬЮ-ЙОРК, США.

В програмі з'їзду: в суботу, о 12-й год. дня — відкриття з'їзду; привіти, звіти керівних органів ОДУМу в США, дискусії, вибори нових керівних органів

О 9-й год. вечора

велика забава

з вибором всеодумівської королеви, в великій залі оселі Робітничого Союзу «Верховина»

В програмі ЗУСТРІЧІ ОДУМу:

Неділя 3. вересня. Від 10-ї год. ранку — польова служба Божа. 1.30 — розпочинається офіційна частина. Зустріч відкриває голова ЦК ОДУМу **Євген Федоренко**. Промовлятимуть: **Юрій Дивич** та **Юрій Мартинюк**. В дефіляді візьмуть участь філії ОДУМу Америки й Канади. Великий концерт одумівських мистецьких сил США й Канади. В мистецькій частині виступить гуморист **Гриць Мотика** з Чикаго. Спортові змагання філії за чашу ОДУМу.

За ближчими інформаціями звертатися до місцевих філій ОДУМу.

ЗАКЛИКАЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ВЗЯТИ МАСОВУ УЧАСТЬ

ЦК ОДУМу
та ГУ ОДУМу в США

С. РОМАНОВИЧ

Недалеко до кінця

(ПРО СОВЕТСЬКИХ КАПІТАЛІСТІВ І «ПРИВАТНУ ІНІЦІАТИВУ»)

Якою б комуністичною фразеологією советська система не прикривалася, однак ознаки наявності класового суспільства є ті самі, що й на Заході. В СРСР існує: вища пануюча класа, середня і упосліджений, працюючий люд. Цей класовий поділ визнають і самі московські правителі, через те всі розмови про безкласове суспільство майже зникли з сторінок советської преси.

До найвищої класи, крім високих партійних бонз і міністрів, належать вибрані письменники, кінорежисери, маршали й інша придворна знать. Розкіш їхня не обмежена. Привілеї, права і багатства незчисленні. Але мова йде не про них.

Недавно в Англії дістав право азилу Ігнат Овсяніков з його дружиною Рітою, що є англійського походження. Подрозум'я приїхало до Британії на двомісячну відпустку і, скориставшись з цієї нагоди, вирішили залишитися в Англії.

В газеті «Сандей Телеграф» за 26. 6. і 9. 7. ц. р. вміщено дві великі статті Ріти Овсянікової — «Англійська домашня господиня в Росії» й Ігната Овсянікова — «Я був советським капіталістом». Вони себе вважають представниками середньої класи, користалися привілеями і стандартом життя перших 20% вибраних із загальної кількості населення СРСР. І. Овсяніков був директором дзеркального заводу і взуттєвої фабрики в Таліні (Естонія), за спеціальністю інженер-механік, народився в Рязані. В 1929 році він, як службовець РОП (організація експорту нафти), був у Німеччині, а з 1930 по 1933 р. був в Англії, де й одружився з дочкою менеджера коксового заводу в Шеффілді, Ріті Струуд. З 1933 р. вони обоє проживали в СРСР, спочатку в Москві, а потім в Таліні.

Останніх кілька років подружжя Овсянікових працювало в союзній інституції промислового мистецтва, що виробляла приладдя для карбування фабричної марки на промислових виробках. За словами Овсянікових, це була їхня напівприватна фірма під шильдом державної інституції, яка давала йому заробітню платню міністра республіки і досить розкішний спосіб життя. Естонці називали їх «мільйонерами».

Нам відомо, що в підсоветській дійсності, щоб посідати подібне становище, треба насамперед бути комуністом і мати повне довіря «власть імущих».

Ріта Овсянікова згадує про голод в 1933 р., коли треба було промінувати одержувану на харчі, про терор в 30-х рр. Вона гадає, що вціліла як чужинка лише через те, що в той час учила англійської мови дітей генерала ОГПУ. Другий раз її життя було під загрозою, коли був підписаний пакт дружби між СРСР і Німеччиною.

Після вибуху війни ставлення до англійців змінилось й їй дали спокій. За її словами, вони з 1946 р. належали до «нової класи» советських урядовців, — з власним будинком, вигодами, власним автомобілем, коштовними убраннями, достатком їжі і т. д.

Як представники окупаційної влади в Естонії, Овсянікови мали можливість бачити телевізійні передачі з Фінляндії, слухати закордонні радіопередачі. Часами заглушування не буває повне. Це трапляється тоді, коли урядовці заглушувальної станції хочуть самі послухати передачі із закордону.

Естонці, — пише авторка, — не люблять розмовляти по-російськи, але всі міста забиті росіянами, й естонської мови майже не чути. Серед війська естонців є не більше 5%. Вони відбувають військову службу в Сибіру і Казахстані. Після відбуття військової служби, їм не дозволяють повертатися до Естонії, а примушують «добровільно» залишатися на ційліні. Порт Талін, майже в середині міста має заборонену зону. Рибуловні судна перебувають під охороною тасмної поліції. З прикладу Естонії, можна мати уяву, як виглядає справа в решті «союзних суверенних» республік СРСР.

Будучи дружиною росіянина, авторка все ж признає вищість естонської культури від російської. Це видно з усього: уміння (не зважаючи на злидні) одягатися, архітектура будинків, пригтовлення їжі, способу поведінки і прихильності до Заходу, зокрема до

Англії. Варта уваги її психологічна аналіза зміни характеру росіяні, яка спостерігається після війни.

«Після війни росіяни, як молоді, так і середнього віку, являють собою свого роду мішанину. Їхній характер перебуває в стадії переформування, що займає не менше двох генерацій, щоб самим себе виправити. Їхня освіта робить враження, що вони легко опановують знаннями, але ніхто не зрозуміє і не відчуває цього. Їхній характер здається, в стані війни між старою природною серцевистістю і новим вишколом пильності по відношенню до свого суцїда, що нагадує пса на сіні. В додаток до цього вони розчаровані і невдоволені своїм життям, але, не маючи ніколи волі, не здібні сказати, що їм бракує».

Ігнат Овсяніков є представником технократії, що веде невидиму боротьбу за владу в СРСР. Про це Овсяніков у своїй статті не згадує, однак його ганьба советської системи планування і контролю, що зв'язують руки в адміністраторів підприємств і відбирають ініціативу промислової експансії, досить вимовні. Як наслідок цієї боротьби, зараз в СРСР буйно росте «приватна ініціатива», яка прикривається державними фірмами. На думку Овсянікова, останні драстичні заходи уряду спинають цю діяльність не матимуть належного успіху, лише більше гальмуватимуть працю директорів підприємств, які не в стані виконати виробничого плану, не вдаючись до свого роду позакульських «сделок».

Автор пише: «Візьмімо приклад широко рекламованого економічного планування. План виглядає гарно лише на папері, але ніколи не на практиці. Коли я був керівником дзеркальної фабрики в Естонії, я був зобов'язаний виробити по плану 10 000 кв. м. дзеркала за рік. Але згідно плану скла мені призначалось для цієї цілі лише $\frac{1}{4}$ частини загальної потреби, а фарби для малювання зворотньої частини дзеркала я одержував з запасом на 10 років. Завданням моїм було, — де б я міг знайти місце для збуту фарби в заміні за скло. Зробивши ж домовлення про це з лєнінградською фабрикою, я порушив закон і план. Або ще один приклад. Мені потрібно було 50 кг. срібла для виконання програми, але я одержав наряд лише на половину цього. Одинокий спосіб дістати решту — купити старе срібло в населення, але це суворо заборонено і ніхто з міністерства навіть не подумає дати мені дозвіл на це. Як то часто трапляється в Совет-

ському Союзі, я мав вибирати між виконанням плану і порушенням закону. Я вибрав виконання плану, але зробив усі необхідні заходи, підкупивши інспектора з Москви, щоб він не докопувався звідки я дістав матеріяли.»

Овсяніков зазначає, що привілеї і почуття влади не можуть компенсувати ризико і відповідальності, які лежать на плечах директора підприємства. Він є під постійним тиском і контролем партійних організацій. Йому в будь-який час можуть закинути, що портретів і гасел на стїнах заводу замало, а ідеологічний рівень робітника низький. Він відповідальний за 100% вихід робітників на першотравневі і жовтєві демонстрації. Унікаючи непорозуміння з партійними босами, він змушений підкуплювати робітників — за участь у демонстрації давати вихідні дні.

За «шефську» працю в колгоспах завод виплачує робітникам, згідно закону, 50% заробітку. Щоб компенсувати марно витрачений час, Овсяніков виписував для робітників обрїзки з скла, а вони приватно робили дзеркальця і продавали «з під поли». Лише в такий спосіб можна забезпечити «ентузіязм» робітників у різного роду, нікому непотрібних, кампанїях.

«Ця свого роду «приватна ініціатива», — пише автор, — буває майже в усіх галузях советського господарства. Якщо ви хочете, щоб квартира була едекорована, авто відремонтоване, чи збудована нова дача, це ви можете зробити лише приватними шляхами, хоча діяльність цього роду є нелегальною. Коштуватиме це в п'ять разів дорожче, але робота буде зроблена і, що найголовніше, матеріяли будуть «знайдені». В Советському Союзі існує неписаний

закон: «Кради, але не спїймайся, а коли спїймався — всю вину бери на свої плечі.»

До цього можна ще додати, щоб уникнути кари, мусиш підкупити слідчого й судові органи, а коли це не вдається, то залишається лише одно — немилосердно каїтися. «Чистосердне признання» викликає «милість» советського правосуддя — присуд зменшується, або залишається умовним. «Круг кружкові ока не виколє», — каже народне прислів'я.

Недавно в Москві закінчився судовий процес («Огонек» ч. 24) над групою «підпільних мільйонерів», які займалися скуповуванням і продажем закордонної валюти, золота й інших дорогоцінностей. Викрито два синдикати, які мали своє розгалуження по всій території СРСР. Про розмір їхньої діяльності можна судити по кількості списаного слідчими органами паперу. Кримінальна справа проти них має 29 томів. Мабуть у наслідок конкуренції між цими синдикатами, що набрала неперебірлими форм боротьби, частина з них опинилися на лаві підсудних.

Ця діяльність також стосується «приватної ініціативи». Торгівля відбувалася поза службово. Сфера діяльності — вищі кола московської буржуазії, де є великий попит на закордонну валюту і золото. Советські рублі («мільйонери») міряли валїзами. Судовий процес виявив також наявність корупції в державних установах. За американські долари чи золото можна купити добре оплачувану посаду, підвищення по службі, науковий ступінь, улаштувати дружину чи доньку до балетної школи і т. інше.

Характерно, що валютними «трансакціями» (Закїчення на 3-й сторїнці)

За осягнення консолїдації

Нижче друкуємо окремий витяг з постанови ІІІ делегатської конференції ОУН(з), який заслуговує на спеціальну увагу, оскільки торкається УНРади й проблеми консолїдації українських політичних сил.

Ред. «УВ». «...І) ОУНз неоднократно заявлялася за консолїдацію українських політичних сил на чужині в одній установі і робила численні посунення в напрямку міжпартійної співпраці. Українська Національна Рада могла б стати установою, яка концентрувала б усі політичні сили на чужині — при умові, що вона зміняла б свою внутрішню структуру.

2) Якщо, однак, до політичної консолїдації на базі УНРади не дійде, то конференція зобов'язує новообрану Полїтичну раду шукати інших форм для здійснення повної політичної консолїдації (підкреслення наше. — Ред. «УВ»).

3) Конференція стверджує, що попередня Полїтична рада, згідно з постановами ІІ делегатської конференції, виявила готовість співпрацювати з середовищем УНРади.

4) ОУНз послїдовно заступає думку про потребу консолїдації громадського життя в діяспорі. Конференція вітає ініціативу Комїтету Українців Канади скликати Світовий конгрес українців як базу для створення Світового союзу українців, центральної інституції всіх громадських організацій української діяспори. Конференція підкреслює громадський характер майбутнього Світового союзу українців — як централї для координації культурно-суспільної праці наших громад в усіх країнах поселення. ССУ не сміє стати тереном партійно-полїтичної розгри і боротьби за впливи...»

Улас САМЧУК

(Почесний член СУЖЕРО)

Наша місія

(ПРОМОВА З ПРИВОДУ ЗУСТРІЧ СУЖЕРО, УРДЦ, ДОБРУС, ОДУМ І ПРИХИЛЬНИКІВ УНР, 6. 8. 1961)

Коли ми зїшлися сьогодні з різних кінців просторого Американського континенту на цьому ось шматку канадїської території, що його названо «Київ», то в цьому, на перший погляд, звичайному життєвому акті годї б дошукуватись якихось важливіших мотивів, ніж, скажемо, бажання людей одної мови і культури час від часу зустрітись, щоб відсвіжити свої взаємовідносини.

Однак це так видається на перший погляд... І то людей, які не заглиблюються у зміст людського діяння і не міряють життя мірою свідомості, якою обдаровано людину, щоб відізнити її від інших живих істот на Землі.

Бо вже другий погляд підказує нам, що було б несправедливо і нерозумно жити життям біжучих буднів і не вникати в ті дуже складні й історично зобов'язуючі умови, серед яких наше буття протягом довгих віків формувалося. І прийшли ми сюди не випадково і не обов'язково з нашої волі... І не лише тому, що на землі наших предків постав комунїзм і ми прийшли сюди, як опозиція до нього.

Усе це сталося, як наслідок довговічних процесів — культурних, соціальних і моральних, що на їхньому ґрунті постало, росло і зріло ціле духове буття всього того просторого комплексу, якому ще не так давно було ім'я всеросїйська імперїя Романових, а тепер Ленїнсько-Сталїнсько-Хрущовсь-

А вторая dokonala 'Вдова сиротину», — свідчить про це наш безапелїційний свідок Тарас Шевченко.

І саме з цього історичного критерію, від цього зворотнього пункту буття Сходу Європи, розпочалися всі тяжкі, затяжні, компліковані справи народу Ясного Сонечка Володимира. Це був Санкт-Петербург, фундаменти якого і до наших днів покояться на «благородних», за висловом Шевченка, кістках наших предків запорожців, це була відома Полтава, відомий відхід за Дунай, відоме зруйнування Батурина, відома анагема Івана Мазепи, відомі акти Катерини Другої, що породили крїпацтво, скасування народнього шкільництва, заборону живої народньої мови з безконтинентним, послїдовним розкасуванням Києва, як морально-полїтичного і культурного центру цього простору і цього народу та зведення його до провінційного, архаїчного, малоросїйського міста... Аж до часу, коли то на початках минулого сторїччя, не вирався з «неволї, тьми та праці» один титан, якого сторїчний ювілей саме цього року ми всі врочисто відзначаємо...

З цього смертоносного процесу виринув не лише Шевченко. Той процес зродив ще один символ і синонім, якого названо Симоном Петлюрою й який родився у тій самїй Полтаві, де знайшов свій кінець Мазепа і свїй початок Котляревський. Цей син візника не був явищем випадковим чи спонтанним. Його покликано до життя та сама сила нагромадженої крївди, яку, ніби свідомо, плекано Московою для пониження Києва. Армії Петлюри, армії Української Народньої Республіки, армії Четвертого Універсалу, армії відродженого українського апїзменту, боротьби за

«Це той первий, що розпїнав Нашу Україну»

Листи до редакції і чому вчить історія

Щоб поінформувати наших читачів докладніше про ті процеси, які відбуваються в середині російської еміграції й про які ми вже писали не так давно, й які, безперечно, мають свій корінь десь у вищих сферах американської й світової політики, нижче передруковуємо з найбільшої газети російської еміграції «НРСлово» статтю А. ДОБРОВОЛЬСЬКОГО. Наш часопис свого часу зробив свої критичні зауваги щодо статті ПЕТРОВА-СКИТАЛЬЦЯ про національне питання «в Росії». Нижчедрукована стаття, А. Добровольського, набагато поступовіша і великою мірою солідарна з головними постулатами нашої відповіді, а то саме, з категоричним нашим твердженням, що раніше аніж творити коммонвелт з народів ССРСР, треба спершу дати тим народам свободу, бо тільки рівний з рівним можуть про щось домовлятися. Та читачі, певно, добре пригадують зміст цілої статті П. Січинського «Линвоходи» в «УВ» ч. 28 (1454) за 9. 7. 1961 р. Тому ми їм спокійно поручаємо статтю А. Добровольського, як добрий матеріал для обміркування та висновків, співствалючи здвиги в російському середовищі з нашою позицією. Ред. «УВ»

Стаття Петрова-Скигальця «Внутрішнє національне питання» («НРСлово», 25. травня) викликала ряд листів до редакції і критичну статтю Константіюва («НРС», 23. червня).

Матеріал цей служить переконливим підтвердженням правоти автора «Внутрішнє національне питання».

Петров-Скигалець попереджує політично думачих співвітчизників про те, що перед російським народом історія поставила **двоєдине** завдання, вирішення якого буде іспитом на політичну зрілість його. Це завдання полягає в тому, що російський народ повинен звільнитися від комуністичної диктатури і поруч з тим же, **одночасно**, вирішити за духом часу, національне питання.

Без правильного вирішення національного питання, звільнення від комунізму затягне країну в хаос міжусобної національної різанини і доведе країну ще до більшого нещастя, ніж сучасний хрущовський режим.

А тому, перед тим, як звільнитися від комунізму, треба політично правильно вирішити національне питання. Якщо це буде зроблено, то шанси на успіх визвольної боротьби подвоються, бо визвольний рух буде мати справу лише з одним ворогом — комунізмом, а

не з двома зразу — з комунізмом і націоналізмом.

Листи до редакції стверджують правоту Петрова-Скигальця в тому відношенні, що вони переконливо показують: живий дух великодержавного шовінізму і дозріла національна самосвідомість національних меншин.

Нема біди в тому, що ці непримиренні точки погляду зуцарилися на сторінках «НРС», але буде велика багатонаціональна трагедія, коли вони «зустрінуться» на полях бою. Ось цю трагедію і хоче попередити Петров-Скигалець, пропонуючи вирішити принципovo і заздалегідь, національне питання і перетворити націоналізм з ворогуючою силою на дружню.

Шовіністична точка погляду з повним знанням справи викладена І. Макаровим («НРС» 17. червня). Тому що ця точка погляду, не зважаючи на свій примітивізм, характерна шовіністично взагалі — на ній варто дещо зупинитися.

Поперше, Макаров обвинувачує автора «Внутрішнє національне питання» в штучному розчленуванні Росії. За його поглядом, визнання права націй на самовизначення в Союзі є нічим іншим, як актом розчленування, а то тому, що 80% населення Союзного Союзу не бажають ніякого самовизначення — розчленування. Цих 80% Макаров одержав за допомогою наступної арифметики: 55% росіян, 5% нацменів, які вважають себе росіянами, і 20% федералістів — нацменів.

Подруге, він намагається залякати тих, які послухали б голосу Петрова-Скигальця. Для цього вдається до аргументації прямо протилежної до вищевказаної.

В ролі залякувача, Макаров уже твердить, що якщо буде прийнято принцип національного самовизначення, то вся Росія розпадеться на дрібні частини, бо тоді не тільки «Пан Великий Новгород» згадає колишню вольності, але й дрібні удільні князівства свою самостійність. А де ж подіються 80% населення, які борються проти будь-якого розчленування Росії — невідомо!

Та Макарову не повезло не лише в логіці, але й в арифметиці. Адже коли серйозно взяти його твердження, що в національних республіках лише 20% федералістів і 5% нацменів, які рахують себе росіянами, то виходить, що всі республіки приймуть рішення про відділення переважалою більшістю — 75%!

Багато серйозніше і заслуговує на

Недалеко до кінця

(Закінчення з 2-ї сторінки)

ціями» займаються довірені особи, що мають можливість часто їздити закордон. Торгівля йде «оптом і нарізно». Дрібні скупщяки доларів, фунтів стерлінгів, західнонімецьких марок дістали назву в «бізнесових» колах «форсовщяки». Це переважно стиліяги — синки червоного дворянства, що полюють за чужинецькими туристами. Злитки золота, миколаївські золоті п'ятірки і десятки, діаманти, чужинецька валюта для нової аристократії більш атрактивна, ніж советські рублі.

Відчуваючи скору загибель імперії, советська буржуазія вкладає свої капітали в нерухоме майно, спішно будуючи будинки і дачі в різних містах ССРСР.

Як бачимо, імпорт капіталізму до ССРСР перевищує експорт комунізму. Тому московські правителі осіддали націоналізм колоніальних народів для цілей російської експансії. Це тимчасово тримає їх на поверхні і дає їм хвилю перевагу на шахівниці «коекзистенції». Але це явище тимчасове. Поневолені народи починають розуміти підступність кремлівської політики. На тлі всіх цих фактів, як іронія, звучать балачки Хрущова, що соціалізм в ССРСР уже збудований і що за 20 років буде

повний комунізм, що ССРСР вироблятиме товарів у два рази більше, ніж США, що вже недалекий той час, що кожний робітник працюватиме за здібностями і спроможностями, а діставатиме по потребі.

По новій програмі КПСС, за 10 років буде безкоштовний хліб і транспорт. Держава буде сама заникати, як зряддя насилля. Всім буде керувати російська (стара як світ) «тройка» (парторг, профорг і советський засідатель). Всі ці несотворенні речі будуть затверджені на ХХІІ з'їзді КПСС. Але всі ті, які будуть затверджувати це, як бачимо, є іншої думки, ніж Хрущов. Один із них, що вибрав свободу, — Овсяніков недвозначно заявив, що советська система нерентабельна і працювати так далі просто не зможе, що упадок її неминучий.

Корупції, розкрадання, збагачення, духова вбогість і розклад пануючої класи є симптомом упадку імперії. Овсяніков зазначає, що пануюча класа замкнена в собі, відірвана від працюючого люду, живе своїм власним життям, яке зводиться в основному до їжі і напоїв. Книжки не читає, навіть свою власну «Правду» занедбала. Дуже влучно про них написав гуморист Петро Сліпчук:

«Книжок у нього повна хата, А в голові одна цитата.»

Основним же є незадоволення працюючого люду, що вже довше не в стані нести ярма національного й соціального поневолення і вимагає негайного поліпшення свого становища. Український народ висловлює своє невдоволення в тих численних листах і скаргах, що надходять до редакцій советських часописів про беззаконні дії і зловживання начальства. Очевидно, безчинства відпущників окупаційної влади такі великі, що редакція «Радянської України» мусіла повернутися до своїх партійних побратимів щоб вони чуино ставилися до листів трудящих республіки.

Советські правителі після провалу семилітнього пляну годують народ ССРСР новими обіцянками і програмами, на цей раз відкладаючи «щасливе життя» ще на 20 років.

Несамовитим галасом про успіхи і перевагу советського устрою, про неминучість загибелі капіталізму Хрущов лише хвилює, ніби застриком, підтримує діяльність хворого державного організму.

З розробленою мною цієї короткої аналізи видно, що советська система сама себе доконає. Загибель її виміреться вже недалеким часом.

С. РОМАНОВИЧ

право, правду, честь, свободу і державну суверенність були прямим, безпосереднім і логічним вислідом політики того часу, того простору й тієї сили, що тоді простір контролювала.

Але чи змінилося що після цього зліквідованого, засудженого, виклятого великого зриву 1917 по 1922 років? Чи змінив загальну ситуацію Ленін, Сталін, Хрущов?

Розуміється, що на карті Європи появилосє нове географічне закреслення з назвою УССР, як своєрідний підзаголовок до ССРСР. Також, розуміється, що в ньо-йоркському будинку Об'єднаних Націй засекречено й інтимою появилосє «суверенне» представництво «суверенної» УССР, яке поруч такого ж «представництва» ще однієї «суверенної» появи БССР, користається якимись винятковими привілеями на території цієї міжнародної установи, не маючи для цього ні права, ні признання, ні вимог, ні мандату, ані зобов'язань. Ця своєрідна, парадоксально-тротцькова субституція — це те єдине, на що спромоглася політична фантазія Москви. Це те розв'язання пекучого історичного національного питання, яке тяжіє над долею цього простору.

А коли додати благодаті «великого жовтня», як розгром культурних осягів українського народу, як сливе повну ліквідацію творчих сил нації, як хвилю самогубств, розстрілів, вивозів тисяч і тисяч інтелігенції народу на чолі з Хвильовим і Скрипником, і далі, як епохальну колективізацію з її семи мільйонами голодових жертв та з її унікальним явищем у вигляді поїдання голодними матерями своїх власних дітей — все це дає нам повну картину і повне уявлення розв'язки національного питання добою «геніїв» революції.

Це також дає відповідь на таке безприцедентне явище, як дезерція цілих армій Союзного Союзу разом з їхніми штабами на бік ворога під час наїкспонованішого періоду історії цього простору. Народ шукав рятунку навіть у такого Гітлера. Мільйони й мільйони мирних, чесних порядних, промодан лишають землю своїх предків, щоб шукати собі місця у чужому світі. Інші знов мільйони затопнюють собою безколючу чергу конденсаційних таборів несходимого Сибіру. Усе це зветься на мові Москви «розв'язка національного питання». Пам'ятник Ватутіну в серці Києва... Як вічний знак, що він був знищений українським народом. Дивіться, мовляв, і тремтіть!

Частиную жертв цієї канібальської політики і цієї чингіс-ханської політичної доктрини є також ми всі сьогодні зібрані. І цього ми не сміємо забувати. Ми є безпосередні і прямі свідки всіх тих трагічних процесів боротьби нашого народу за свободу і самобутність, які тривали цілими століттями перед нами, тривають тепер і які до наших днів не знайшли ще свого вирішального і позитивного рішення.

Ми є та частина нашого народу, яка не скорилася. Не скорилася мілітарному поневоленню. Не скорилася перед диктатом завойовника. Не скорилася перед моральним і фізичним терором. Не скорилася неправді. Ми є живими, не-фальшивими свідками на суді історії і живим сумлінням перед обличчям вільного світу, які мусять сказати і доказати правду про цю велику трагедію, що відограється на землі наших предків. Маємо для цього можливість, маємо право і маємо обов'язок. Обов'язок перед нашим минулим, сучасним і майбутнім. Бо ми віримо, що та правда і

та істина, яку ми ісповідуємо, одного разу переможе!

Розуміється, — нам кажуть, що там, за тією залізною заслоною, всі ці питання розв'язані... Що Україна є суверенною, що має свою владу, що є господарем на своїй землі. Також, розуміється, що ми в їхніх очах не більш не менш, як зрадники і то нікого іншого, як смого українського народу. І при цьому, розуміється, злива злости, брехні, спазматичного гніву і погроз. Ця заїкувата, слинява, ядовита й амальганна їд не є нічим ані новим, ані оригінальним в історії московської політики. Вона є лише звичайною і випробуваною традицією цієї системи і цієї політичної доктрини. Замість дивитися правді у вічі і бачити її такою, якою вона є — закривати очі на дійсність і заклинати зло відьмарськими закляттями, гадаючи, що саме цими засобами рішаються життєво-важливі проблеми. Двісті і п'ять років, по всіх церквах і всій Російській імперії викиналося ім'я великого патріота землі української гетьмана Івана Мазепи, як зрадника свого народу, але проблеми, що її заступав і символізував Мазепа, не було рішення. І коли тільки прийшла для цього відповідна нагода і вибила властива година, розбита силою зброї ідея Мазепи знов знайшла свій початок у тій самій Полтаві, в якій було її перервано.

Бо ідей, бо проблем, бо справ, особливо справ політичних засобами поліції і чаклунів не рішається. У добі Об'єднаних Націй, у добі міжконтинентальних, ба, — міжпланетних взаємостосунків наша справа в межах ССРСР, в обсязі старої культурно Європи уявляє собою насправду унікальний парадокс. Маємо ніби державу і разом, на-

приклад, поліцай тієї держави не сміє користуватися мовою свого народу; маємо «суверенність» і не має езекутивних прав нею користатися; маємо горсподарку й економіку, а не маємо своєї валюти; маємо державну владу і не маємо репрезентації її за межами держави. Нашу «суверенність» боронять чужі армії під чужою командою. Наша економіка з невідомих причин має додавати сусідній державі річно 700 000 000 пудів збіжжя, 2 800 000 тонн м'яса, 12 500 000 тонн молока, мільйони тонн овочів і городини, не дістаючи за це ніякої компенсації.

Таке рішення цієї національної проблеми нагадає нам ситуацію такого Конго чи іншої Танганяїки з-перед останньої війни, але як можна стосува-ти щось подібне на території Європи, — це вже патент виключно «мейд ін Москов». І розуміється, що з такими порядками наш народ не хоче і не буде миритися. І не допоможе тут сама русифікація, бо навіть коли ціла наша батьківщина заговорить «на великом русском языке», — вона не погодиться зі своїм колоніальним статутом, ані своїм маріонетковим представництвом в Об'єднаних Націях. І наші «великі, мудрі і старші брати» з півночі напевно матимуть нагоду ще раз про це переконатися, якщо тільки навинеться для цього нова відповідна нагода, чим, до речі, наша доба критично вагітна.

Ось з таких мотивів і на такому загальному історичному тлі постала наша епопея, якої ми всі тут сьогодні присутні є живими і безпосередніми учасниками. Ми є частиною нашої історії, ми творимо її суть, її зміст і її філософію, ми стоїмо на сторожі нашої правди і разом на переходи безконтрольного по-

В. ШКЛЯР

Усуньмо штучні перешкоди

На сторінках української преси все частіше і частіше можемо бачити статті про те, що частина українців відійшла і відходить від активного громадсько-політичного життя української політичної еміграції. Окремі автори, а то навіть редакційні передовиці поодиноких часописів дошукуються причини цього явища. Одні вбачають, що це втома; інші, — що це пасивний спротив; а треті, — що це заломлення від довгого перебування на еміграції, а перспективи на визволення українського народу в сучасний час «малі».

Звичайно, це явище негативне, бо послаблює наші поодинокі громадські і політичні організації, а в цілому послаблює наші визвольні змагання. Де шукати причини цього негативного явища? Причини треба шукати таки серед нас самих, серед громадських і партійних організацій, а в першу чергу серед конкуруючих між собою так зв. репрезентативних всеукраїнських політичних центрів, як УНРада, УГВР і АБН.

Ми маємо дуже й дуже багато різних організацій, які розташовували не таку вже й велику українську політичну еміграцію. Ми маємо громадські організаційні дублікати, які можна було б в добрий спосіб і при добрій волі зліквідувати, а замість трьох, чи двох, створити одну організацію. Всі ці репрезентативні центри і громадські дублікати створюють враження, що ми ще далеко стоїмо від тієї всеукраїнської соборності, про яку ми дуже й дуже часто декларуємо. Гляньте на ці центри і дублікати і побачите нашу соборність як у дзеркалі.

Дехто з нас, а також поодинокі партійні угруповання, вважають, що вони і тільки вони найдосконаліші. Інші тільки мусять увійти до їхньої організації і справа визволення українського народу буде доконаним фактом. Вони вважають, що їхні методи визволення українського народу найкращі, що тільки вони можуть найскорше визволитися з-під окупанта тим шляхом, яким вони йдуть.

Це все цілком природно, що кожний своє хвалить. Але не забуваймо одного, — чого ми прийшли на еміграцію і кого ми своїм усобиченням та своєю працею репрезентуємо. Якщо ми репрезентуємо до деякої міри український поневолений нарід, то його потрібно гідно репрезентувати, і репрезентувати весь нарід, а не тільки ту провінцію звідкіль я вийшов на еміграцію.

Визвольна політика вимагає від нас пристосуватися до мрій і бажань українського народу, а не навпаки, — пристосувати нарід до себе, і, на превеликий жаль, в різних варіантах. Тепер всі провінції України мають одну химерну долю. Тепер усі українці мають одну загальну думку і бажання — найкорше визволитися з-під окупанта. Ми тепер не розпізнаємо подгавчанина від галичанина, а буковинця від чернігівця. Всі вони тепер однаково національно свідомі, всі разом терплять стопрокляту русифікацію, національно-політичне поневолення і конфесійне московське лжебогоблудіє. Виходить так, що нарід собороно поневолений і собороно терпить тяжке лихоліття під чоботом Москви. А ми, вільні тут українці, на заході, розатомізувалися, розсорбнілися, розсварилися, виплекали один до одного недовір'я.

В ім'я поневоленого народу, ми тут, на заході, подбаймо про практичне наше соборництво, про соборну визвольну політику.

Отож у першу чергу повинні ми подумати над тим, щоб усі політичні угруповання ввійшли в один український визвольний центр. Створити таку вісь, щоб коло неї і разом з нею крутилися всі громадські та політичні організації. А колесо визвольної політики крутилося в напрямку України і її прагнень. З часом це колесо виросте в сильний і модерний віз, яким буде керувати вправний і досвідчений водій. Такого віско і таким колесом є створена УНРада, — ДЦ на чолі Президента УНР в екзилі.

З огляду на традиційність такого центру, а також з огляду священної боротьби українського народу з північним наїзником і великими жертвами під час Визвольних Змагань, покладених в ім'я Української Народної Республіки, та з огляду на мученицьку смерть президента цього ДЦ Головного Отама-

на військ УНР С. В. Петлюри ми мусямо відкинути дрібні територіальні і групові амбіції й увійти в УНРаду та чесно і добросовісно працювати для добра визвольної справи українського народу. Цього покищо в нас нема, а це є одна з причин, чому багато українців відходить від активного громадсько-політичного життя.

До іншої причини треба віднести факт інтенсивного і наполегливого наступу на нас червоної Москви. Цей наступ плянний і послідовно здійснюваний нашим ворогом. В пресових органах, які друкуються в Україні, можемо час від часу прочитати про наше перебування тут, на чужині. Ворогові не вигідно замовчувати цей факт. Він змушений писати про нас. Але вся ця писанина навітлює все в кривому дзеркалі, бо ворогові так вигідно. Хоча скупо, а іншим разом і з необ'єктивності
(Закінчення на 6-й сторінці)

Юл. МОВЧАН

З В І Д У С І Л Ї

ДО БЛЮКНОТУ ДИВІЗІЙНИКІВ ТА ІНШИХ АДВОКАТІВ «ЛЕГІОННОЇ ПОЛІТИКИ»

У зв'язку з несподіваною і передчасною смертю голови головної управи Братства колишніх вояків дивізії «Галичина» д-ра Любомира Ортинського, деяка частина нашої преси знову почала на всі лади гльорифікувати культ 1-ї дивізії УНА, культ, ми б назвали «легіонної політики» в українській визвольній боротьбі. В кожному, хто в цьому не погоджується з такою політикою, вбачають мало що не «зрадника українського народу», «ворога української визвольної революції», і т. д.

Організація братств колишніх вояків і вшанування пам'яті тих, що загинули на полях бою, є доброю вояцькою традицією й її, безумовно, треба зберегти й якнайкраще популяризувати. Та не зважаючи на все, нам, українцям, яким доля і досі судила жити або в умовах окупаційних режимів, або на ласці чу-

жих держав, ніколи не треба забувати, що добровільне створення українських легіонів при чужих арміях можливе тільки при таких двох конечних передумовах:

1. Коли є заповнення (гарантія) з боку уряду відповідної держави щодо визнання за українським народом на державну незалежність у випадку перемоги над ворогом, і

2. Коли та чи інша держава, по боці якої мають проливати свою кров українські вояки, має шанси на перемогу над спільним ворогом. Подібно як і в кожній грі, у війні також ставку треба робити на того, хто має шанси перемогти, а не програти.

Та не так вийшло з дивізією «Галичина», яку було організовано 1943 року. Німецькі націонал-соціалісти, як тоді, так і раніше не тільки нічого не обіцяли українцям на виподок їхньої перемоги над Москвою, але, навпаки, за минулі два роки показали, що вони є не меншими душителями національно-визвольних рухів, як московські большевики.

Також у той час (середина 1943 року) для кожного, хто принаймні мінімально орієнтувався в тодішній політично-військовій ситуації, не могло бути неясним, що гітлерівська Німеччина може тільки програти ту війну, але ніколи виграти. Адже це вже було після Сталінґраду, після того, коли німці почали відступати на всіх фронтах. І коли про ці «тонкощі» політики могли не знати галицькі хлопці, які палали патріотичним бажанням за всяку ціну розгромити московського окупанта і побудувати українську самостійну державу, то цього не можна сказати про «провід», тобто, про тих, які закликали хлопців іти до війська.

Обивательська теорія про те, що, мовляв, тільки «дайте нам зброю, а там ми вже самі побачимо, проти кого будемо воювати» — ганебно збанкрутувала. Тисячі юнаків полягло ні «за царову душу»...

КАЖУТЬ, — ЗЕМЛЯ НАША ІСНУВАТИМЕ ЩЕ 6-7 МЛРД. РОКІВ

Не тільки живі істоти в світі весь час народжуються і вмирають, але також це саме стосується цілого всесвіту — наших планет і зірок. Одні зірки завмирають, інші народжуються.

Згідно наукових досліджень, зорі подібно до нашого Сонця, починають своє життя тоді, коли мають в собі, приблизно, 93% водню. Деякі зірки спалюють свій водень скорше, деякі — повільніше, хоч установлено, що коли зірка витратить 12% запасів водню, тоді вона починає завмирати: температура її швидко підвищується. Одночасно повільно підноситься температура планет, які входять у сферу такої зірки, що поступово доводить до знищення всіх живих істот на планетах. Моря й океани починають кипіти і температура планет стає в три-чотири рази вищою, ніж температура, яку застосовують на кухнях.

Потім зірка знову охолоджується і зменшується, перетворюючись на сльозкобілого «карлика». Одночасно температура на її планетах спадає до 300° нижче нуля, що також унеможлиблює існування будь-якого життя. Але, кажуть, ми щасливі, що перебуваємо на Землі, бо наше Сонце має такий розмір, який не дозволяє йому зашвидко спалюватися. Якби Сонце було лише на 10% більше, ніж воно є, тоді воно також піддалося б швидкому процесові спалювання, і тому життя на Землі так само зазнало б швидкої смерті від жару. На щастя, цього не станеться, і тому припускають, що життя на Землі має ще протривати щонайменше 6-7 мільярдів років.

СКІЛЬКИ Є РОДІВ ДОБРОДІЙНОСТІ

В нашні дні, коли ми кожного дня чуємо і читаємо заклики про пожертви на ріжні добродійні потреби, варто було б нагадати, якою є або має бути добродійність (харитативність). Клясичну відповідь на це питання дав ще 800 років тому жидівський філософ, учений і гуманіст Мойсей Маймонідес. У своїх записках Маймонідес пише:

«Є всім ступнів або родів добродійности або доброчинности людини. Першим або найнижчим ступнем є той, коли людина хоч і дає, але потім шкодує
(Закінчення на 6-й сторінці)

РЕЗОЛЮЦІЇ

2-ГО КРАЙОВОГО ДЕЛЕГАТСЬКОГО З'ІЗДУ ТОВАРИСТВ СПРІЯННЯ УНРАДІ, ЩО ВІДБУВСЯ 10-11. ЧЕРВНЯ 1961 Р. В МЕЛБОРНІ

1. Другий з'їзд товариств сприяння УНРаді в Австралії вітає голову держави — Української Народної Республіки — Президента УНР в екзилі д-ра Степана Витвицького; Голову Української Національної Ради Івана Багряного та всіх членів УНРаді; Голову Українського Уряду (в екзилі) Миколу Лівницького та всіх членів Уряду. Представництво ВО УНРаді на Австралію і Нову Зеландію, на чолі з д-ром Іваном Рибчиним.

2. З'їзд шле свій снівський гарячий привіт українському народові на рідних землях та в розсіяних суцїм.

3. З'їзд вітає всі Українські Церкви та їх ієрархів та духовенство та всі українські організації у вільному світі перебуваючі.

4. З'їзд вітає проводи й актив політичних партій, що творять УНРаду, та всіх позапартійних патріотів, що організовані в українських організаціях, а головню в товариствах сприяння УНРаді, і своєю жертвенністю та моральною підтримкою спричинюються до уможливлення виконання нашому Урядові його історичної місії — визволення нашого народу з неволі та відновлення на рідних землях Української Народної Республіки.

5. З'їзд вітає заповіджене скликання 5-ї сесії УНРаді, та бажає наступній 5-ій сесії УНРаді повного і плідного успіху в праці, й одночасно звертається до керівних органів ДЦ УНР, аби наступили зміни в конституційному укладі УНРаді, для збільшення числа членів УНРаді, та включення в український передпарламент також і представників з товариств сприяння УНРаді, як головної матеріальної і моральної опори УНРаді, до того ж й політично організованої частини нашої еміграції, яка беззастережно стоїть на платформі ДЦ УНР.

6. З'їзд закликає до повної й невідкладної політичної консолідації всіх українських політичних сил на еміграції на базі ДЦ УНР, та до однодушної підтримки всією українською спільнотою у вільному світі ДЦ УНР — найважливішої установи української визвольної політики.

7. З'їзд звертається до всіх українських патріотів і патріоток — вступайте в члени товариств сприяння УНРаді, щоб тим самим прискорити потрібний процес консолідації українських політичних сил на базі ДЦ УНР. ДЦ УНР є надзвичайно великий здобуток нашого непереможного народу в його великий національний революції в роках 1917-1920. Вступивши до товариств сприяння УНРаді, та діючи в них, ми — частина народу, що перебуваємо на чужині — показуємо всьому світові та і нашому народові на батьківщині нашу матеріальну жертвенність для перемоги над ворогом та ідейну відданість прапоріві визвольної боротьби, втіленням якої є легітимний ДЦ УНР.

8. З'їзд з задоволенням приймає до відома і вітає факт узгідненої діяльності та ліквідації попереднього непорозуміння між політичними групами, що входять в склад УНРаді на цьому терені, та поза партійних українців, що охоплені мережею товариств сприяння на цьому терені — в спільній праці для

ідеї Української Народної Республіки. З'їзд вірить, що це об'єднання ідейних зусиль дасть належні корисні наслідки.

9. З'їзд декларує, що стоїть за тісну співпрацю товариств сприяння УНРаді з усіма українськими організаціями, як тими, що беззастережно стоять на платформі ДЦ УНР, та і загальногромадськими стейтовими громадами й надрядним органом стейтових громад — СОУА. Другий з'їзд доручає товариствам по стейтам виявити максимум належної толеранції і до тих організацій, що ставлять як певним ідеологічним упередженням до нас. Другий делегатський з'їзд виявляє готовість шукати шляхів скоординованої праці на терені зовнішньої української діяльності. Тому з'їзд визнає за необхідне — створити при СОУА, як при надрядному органі, координаційну раду з представників усіх політичних груп і організацій та репрезентативних установ для ведення скоординованої праці на зовнішньому відтинку діяльності українців в Австралії.

10. З'їзд особливо підкреслює важливість проблеми української молоді на чужині й з задоволенням констатує велику позитивну працю, проведenu до цього часу — Шкільною Радою та молодечими організаціями, як Пластом та СУМом по вихованню української молоді і дітей в дусі національного свідомості. Одначе, з'їзд свідомий тих завдань, які будуть стояти перед наступними генераціями, тому гаряче звертається до всіх батьків, аби діти їхні заповнювали вищі учбові заклади в Австралії і Новій Зеландії, перед тим ставши належно підготовленими національно-свідомим елементом. Як наші діти займуть належне місце серед інтелігенції в Австралії, успіх нашої ідеї та пропаганди нашим визвольним змаганням буде перспективно забезпечений. Старші віком наші діти мають іти олідами їхніх родичів та вступати в лави товариств сприяння УНРаді. Тому на часі почати створювати секції молоді в існуючих товариствах сприяння УНРаді. Тому з'їзд доручає Крайовій Управі ТС УНРаді в Австралії негайно зайнятися цією проблемою та позитивно розв'язати її, поробивши певні організаційні заходи, користуючись з думок та пропозицій, що були виголошені делегатами, гостями на з'їзді під час дискусії по цьому питанню.

11. З'їзд доручає управам т-в сприяння УНРаді по стейтах неухильно виконувати інструкцію ВО УНРаді щодо сплати національного податку ім. 22. січня та всляко популяризувати цей почесний обов'язок українського патріота, серед української спільноти в Австралії.

12. Зважаючи на те, що роля преси в популяризації ідеї ДЦ УНР дуже важлива, з'їзд закликає членів т-в сприяння УНРаді в Австралії — підтримувати й передплачувати часопис «Українець в Австралії», видавець якого прирік перед з'їздом служити цим ідеям.

Президія 2-го крайового з'їзду товариств сприяння УНРаді в Австралії

Інж. П. Т. ВЕРЕЩАКА
(голова з'їзду)
М. ЮРЧЕНКО
(секретар з'їзду)

Усуємо штучні перешкоди

(Закінчення з 5-ї сторінки)

го український нарід довідується про наше перебування на Заході.

Легально і нелегально веде на нас пляновий наступ МГБ у формі Берлінського «комітету за повернення на «родину» з своїм часописом «Голос Родни» і журналом «Родина». До того вони мають серед нас легальну і нелегальну агентуру, яка провадить свою кайнову роботу. До легальних агентів належать члени російсько-советських патріотів, які теж легально організовані й яких підтримують матеріально советські консуляти та посольства в поодиноких країнах. Членство цих організацій в більшості — колишні советські громадяни, які вийшли заміж за бельгійців, голландців, французів і інших. До цього членства належить частина п'яниць, морально звихнених і кандидатів на повернення на «родину». Є такі, що пішли туди після свого листування і посилання пакунків своїм родичам на батьківщині. Ці одиниці заломилися під советським шангажем і залякуванням.

Фактом існування советських патріотичних організацій совети хочуть створити враження, що, мовляв, тільки вони й існують, а інших організацій нема на еміграції. Отож це членство з шкери вилазить, щоб добути адреси українців і вислати їм «Голос Родни».

Читаючи цей часопис, дехто захитався, дехто повірив цім брехні, бо там чого тільки не пишеться «прекрасного». Декому можуть фотознімками розчулити душу до своїх рідних місць, а душа кожного з нас тягнеться туди.

Допоміжну роль советська агентура робить розсиланням анонімних листів. Цю роботу виконує внутрішня агентура, яка знає кожного з нас. Знає сильні і слабі наші сторони. Провокативні листи розсилаються згідно зайнятого становища в організації. Керівникам організацій одні, а рядовому членству інші. Зміст листів буває такий: «УНРадівські», «ЦК УРДП», різних «ОУН», це, так би мовити, центрові. Є громадсько-політичний змістом, які розсилаються рядовому членству. Більше всього в них пишуть: «Група членів УНРади», «Група членів ЦК УРДП», «Група членів ОУН» та інше. Зміст листів буває різний. А найбільше є таких, що провідні особистості в організації «збанкротувалися», «наживаються з організаційного гроша», і що їх «за всяку ціну потрібно переобрати». Всі ці листи без підпису, з зазначенням, що вони покищо не хотять себе видавати під обух ріжної «реакції».

От під таку зливу друкованої пропаганди потрапляє більшість нашої еміграції. Сильні волею і досвідчені, це все просто кидають в піч. А є й такі, що викликає в них сумнів. А якщо заврався сумнів і недовір'я, то з нього активного українця не буде. Він їде до пасивного активу й усе починає ігнорувати. Він починає думати: «а чи доцільно я провів стільки років на еміграції?»

Тепер запитаймо самі себе: чим ми протиставимося ворожій пропаганді, яка нас розкладає ззовні і з середини? Дуже мало уділяємо ми цьому уваги. А це дуже небезпечно. Хто має справу з людьми, той може сказати, що ця розкладницька ворожа робота проти нас є загрозою нашому існуванню й дії тут, на еміграції. Щоб нам успішно боротися з цією ворожою роботою, ми повинні на це звернути належну увагу. Нехай ніхто собі не створює ілюзій, що наша організація, що наше середовище все дуже легко перебере. Бачимо, що не всі відпорні. У свій час одне тільки партійне середовище вірно зрозуміло цю небезпеку, — це ЦК УРДП, який на свій кошч друкувало і розповсюджувало часопис «МИ ЩЕ ПОВЕРНЕМОСЬ!», а також книжки і брошури. Правильно цієї небезпеки інші утруповання не зрозуміли. А були такі, що ще й висміяли ЦК УРДП, що, мовляв, «совети вистрелили з праца, а ЦК УРДП вижотило гармати».

Що нам практично робити проти цього? В першу чергу ми повинні всі разом і на кошти всіх середовищ випустити друкований орган «Ми ще повернемось!», або на його зразок. Розповсюджувати його так, як розповсюджується «Голос Родни» «Берлінським комітетом за возвращеніє на «родину». Повести усну контрпропаганду серед усіх емігрантів. Всі напади советів на

еміграцію й її видатних діячів боронити всіма засобами: в пресі, на зборах, спеціально для цієї цілі скликаних. Не хизуймося, що, мовляв, як ми будемо відповідати на всі ворожі випади, то не буде часу робити основну роботу. Для цього потрібно найти час, бо це є одна з ланок у боротьбі з ворогом.

Разом з цим хочеться згадати про людей, які своєю поведінкою і безтурботним перебуванням на еміграції також гальмують працо еміграції. Це люди, яких друга світова війна винесла на своїй хвилі на еміграцію. Кажемо на хвилях, бо він з свого переконання на еміграцію не вийшов. До цього легкого матеріалу, який можуть носити хвилі, належать: різного роду чухраїнци, хахли, малороси, мішухи і кар'єристи. Для досягнення своєї цілі, вони можуть прикинутися ким тільки захоче. Як була загроза примусової репатріації, то вони били себе в груди, що вони репресовані, розкуркулені, гноблені національно і релігійно. Вони могли бути чим хочете, бо боялися за свою власну шкіру. Вони могли вступити в організацію, присягнути Богові і українському народові перед національним прапором, що до кінця свого життя будуть боротися за визволення українського народу. Вони переслідували якусь ціль. Але вона показалася далека. Близьких перспектив на це нема. Ну, й їх нема ніде. На заклик інших, що ж вони покинули організацію? Ідїть, працюйте. Вони відповідають питанням: «А що, в тій організації щось дають?» Ні! Для кожної організації щось треба дати.

Такого зразка людей можете побачити скрізь. Є й такі, що вони перетворилися з політичних емігрантів на заробітчани. В нього тільки і мрій, щоб розбагатіти. Це явище є нездорове і якимось нам потрібно з ним раду дати, щоб і такі люди були залучені в загальну працо.

Трагедії з цього робити не треба, бо основна маса українців у вільному світі знає чого вона прийшла на еміграцію. Між кожним народом є різні люди.

Громадсько-політичний актив здоровий, на який можна сміливо спертися в усіх діях нашої роботи для добра українського народу. Це є сильний монолог, якого не можуть розбити ні агента турні витівки, ні час перебування на еміграції. З такою монолітністю буде закладений фундамент нашої державности.

Якщо ми усуємо всі ті недоліки з нашого шляху, про які була мова вище, то ми будемо тією стіною, об яку розбиваються всі ворожі дії і можемо тоді з гордістю увійти в історію, що ми дійсно політична еміграція.

В. ШКЛЯР

З ВІДУСІЛЬ

(Закінчення з 5-ї сторінки)

що дала. Другий ступінь — людина охоче дає, але не в відповідній кількості до потреб потребуємого. Третій ступінь — можна радо жертвувати і то навіть у відповідній кількості, але лише після настирливого прохання. Четвертий ступінь: можна давати радо, у відповідній кількості і навіть без прохань, але в такій формі або в такому вигляді, що це може понизити людську гідність того, хто користується цією добрودійністю. П'ятий ступінь: робити добрودійність в такій спосіб, що потребуємого може це розцінити як щедрість і може знати, від кого ця щедрість походить. Шостий ступінь: потребуємого не знає, від кого одержав допомогу, хоч той, хто жертвує, знає, кому допомагає. Сьомий ступінь добрودійности: допомагати в такій спосіб, що ні ви не знаєте, кому допомагаєте, ні той, хто одержує допомогу не знає, від кого він її бере. І, нарешті, восьмий і найвищий ступінь добрودійности — намагатися зробити все можливе, аби не допустити до того, щоб людина опинилася в нужді і потреби, тобто, вміння і бажання передбачити і запобігти нещастю вашого ближнього». (З The Bulletin of the Fort Wayne Medical Society, жовтень, 1955 р.)

Прованалізуймо ці слова мудреця XII століття і запитаймо самі себе, до якого ступня добрודійв ми можемо віднести себе.

„Уроджений пастир“

Голова Англиканської Церкви архієпископ Контерберійський д-р Фішер, після відвідин Папи Римського, метою яких було зближення всіх християнських Церков, через похилий вік відійшов від активного церковного життя. Його наступником став архієпископ Рамсей.

З нагоди церемонії прийняття ним цього високого посту, були запрошені гості — представники інших церков. Советську православну церкву репрезентував архієпископ ярославський і ростовський Нікодїм. Це людина молодда (32 роки) і дуже бородата. Борода широка і до самого пояса. Йому позаздрив би, мабуть, і сам Карл Маркс.

За словами Нікодїма, він став священником «з покликання» (безперечно, МГБ — складач) у віці 17 років.

«Мій дід був священником, — заявив він, — але це не мало жадного впливу на мене. Я думаю, що я був уроджений для релігійного життя. То неправда, як багато людей в Англії думають, що наш народ не релігійний. Хоча правда, що більшість членів моєї родини є безбожниками, але між нами всіма дуже добрі і товариські відносини.»

Архієпископ Нікодїм признав також, що зараз в СССР дуже мало церков, порівнюючи з тим, як було за царя, бо,

Василь ОНУФРІЄНКО

СИМОН ПЕТЛЮРА

(Закінчення з «УВ» ч. 32/1458)

17.

До останку ще сила не зламана,
Будуть битви ще, грізні жнива.
І білці Головного Отамана
Чують віщі, бадьорі слова.

Ще дорогами і перелогами
Будуть армії з піснюю йти,
І діла наші знов перемогами
Будуть, наче садами, цвісти.

Не дивимось в майбутнє з невірою,
Не лякаймося втрат і невдач.
Прийде час — над неволею сірою
Просурмить наш військовий сурмач.

18.

Не загубитись у диму невдач,
Не отруїтись лиха гіркою! ..
Війна — не гра, і командир — не грач,
Що вірить в добру долю над собою.

Війна — це бій, це зустріч двох вогнів,
Змагання сили, вірою підкуте,
Любов і сила, і народній гнів,
П'янке вино і вбивчий смак отрути.

О, він узнав всі мудроці війни,
Пройшовши всі її шляхи гримучі.
Тепер він бачив чітко з далини
Усі яри, усі долини й кручі.

Тепер він бачив хиб гірку вагу,
Яку не зміг ніхто перебороти,

мовляв, релігійні почуття є справою серця і переконання. Далі советський церковний сановник показав золотий орнамент на його грудях і додав, що це зроблено в московській майстерні, яка також виробляє ікони. «Говорила, балакала...» — каже українська приповідка. Так і з цими заявами про свободу релігії в СССР.

Вся советська преса рясніє «викриттями» ворожої агентури, що «прикривається рясами» («Огонек»), вимагає публічних зречень («РУ») від віри. «Дружинники» арештовують торговців іконами, а в туристів відбирають і палять біблії, які, повіривши в свободу релігії в СССР, хотіли розповсюджувати слово Боже серед громадян СССР.

Віriamo московському Нікодїмові, що священницький сан він прийняв «з покликання», але не власного сумління. Його покликала партія, щоб вірно пильнував свое «стадо» — підлетлих йому віруючих.

Мета його візити до Лондону також інша. Про це свідчить сердечна зустріч з голосними поцілунками в обидві щочки, що його нагородив настоятель церкви св. Павла Колінс — голова британського комітету по забороні ядерної зброї.

СЕР

Тепер він бачив пору дорого
Із безліччю найтяжчої роботи.

Як мало сил було для цих змагань,
Які слабі були ще наші крила!
Збудила нас зненацька рання рань
Й на землю громом немічних звалила.

Як тяжко стримати в вихорі було
Слабим кільцем Республіки законів
За всі століття накіпле зло,
Сваволю банд, гуртів, дрібних загонів!

О, як вогонь партійних міжусоб
Підточував військові пліни, ходи! ..
Страшніша всіх страхітливих хвороб —
Хвороба дрібничкової незгоди.

Коли всі сили ув один кулак
Вкладали ми одним поривом дружим,
Яким вогнем палав тоді вояк,
Яким він був бадьорим і потужним!

Він, мов Антей, що сили брав земні,
Творив діла, писав у книжку слави,
Вдивляючись, як сяє в далині
Золотоверхий маєстат держави.

Були ми самі в вогнянім кільці,
В смертельних мурах фронту
і блокади.

Здриннулася зброя в зраненій руці...
Та ще не час ні падаць, ні випирати!

О, він узнав всі мудроці війни,
Всіх успіхів і всіх невдач причини! ..
Тепер він бачив чітко з далини
Усі яри, всі кручі, всі долини. ..

— 0 —

До останку ще сила не зламана,
Ще душа наша ціла, жива!
І білці Головного Отамана
Чують віщі, бадьорі слова.

19.

Вставало у пам'яті друзів життя
недожите,
Шляхи і стежки, де людина ця рідна
прійшла.

Над тілом — мов хвилі, травневі
опшакані квіти,
Барвисті і чисті, як всі його думи
й діла.

Петлюрине ім'я... Не згине, ніколи
не згине,
Щороку боєць, його син, його внучка
і внук

У травні згадають землі українського
сина,
Що впав у Парижі від ката
підкуплених рук.

Петлюрине ім'я... Мов прапор
святий жовто-синій,
Для ворога — пострах, для нас —
непохитна любов.

Він житиме з нами у мрії у нашої
єдиний —
Прийти до мети, до якої Петлюра
ішов!

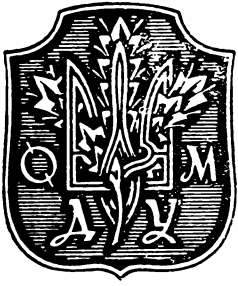
Травень 1961 року.

ОДУМІВЕЦЬ

Микола ВІРНИЙ

Український Пласт у Німеччині

(ДО П'ЯТИДЕСЯТИРІЧЧЯ)

Англійський генерал Роберт Бейден-Павел, перебуваючи в Південній Африці, переконався, що в бойових операціях нерідко відповідно вишколений воєняк, проникаючи у ворожий стан, може нанести ворогові великої шкоди. І ця хоробрість людини чи групи людей може принести перемогу армії, перед тим зв'язаної діями ворога. Пішовши у відставку, генерал реалізував свої думки щодо вишколу молоді. Він став ініціатором нової виховної організації молоді.

В 1908 р. Роберт Бейден-Павел видав книжку «Скаутінг для хлопців». Вона послужила основою для поширення скавотського руху в різних країнах світу.

На нашій батьківщині-Україні перші лажки Пласту засновано 1911 року. А 1914 року на землях Західної України формально створюється українська організація Пласт. Наш Пласт є одним з національних галузок світового скавотінгу.

Ще перед 1952 роком у Німецькій Федеральній Республіці було близько п'ятиох тисяч української пластової молоді. З кожним роком лави її меншали. Українські сім'ї мандрували в нові країни поселення. Там же відкривав своє життя й український Пласт. Сьогодні найкількішим чисельністю є Пласт у США та Канаді. Менш чисельними є пластові групи в Англії, Австралії, Бельгії, Франції. В Німеччині найбільший осередок є в Мюнхені. Кількісно слабші є в Новому Ульмі, Штутгарті, Пасау, Регенсбурзі, Ганновері.

Ось уже восьмий рік української юначки й юнаки щоліта з'їжджаються в літні табори. Цього року їхнє перебування в ньому є особливим. Українська пластова молодь у всіх країнах свого перебування вродило відзначає п'ятидесятиріччя існування своєї організації.

В неділю 13. серпня в українському пластовому таборі Гохланд біля Кенігсдорфу (Горішня Баварія) український пластуни й пластуни відкрили святкування п'ятидесятирічного ювілею з дня заснування їхньої організації. До табору прибули батьки юнаків і юначок, представники українських Православної і Греко-Католицької Церков, представники громадських організацій, установ та представників уряду Баварії.

День відзначення п'ятидесятиріччя українського Пласту в Німецькій Федеральній Республіці почався літургіями, які відправлялися для католицької молоді Єпископом Платоном Корнільяком, а для православної — о. прот. Палладієм Дубицьким.

Серед гостей був присутній основоположник українського Пласту на рідних землях Дрот — д-р Олександр Тисовський.

Офіційну частину пластового торжества відкрив пластун-сенйор Демян Пеленський. Від імени пластунів Німеччини передано найстаршому пластунові України скромний подарунок в честь п'ятидесятиліття пластового руху і його семидесятиліття — рельєф обличчя, виконаного студентом мистецтва Богданом Студанським.

Звертаючись до пластової молоді, д-р Олександр Тисовський висловив їй такі побажання: «...Пластовий закон підтягає вгору, до висот, до краси, до ідеалів, усе ближче до того шару людей, що надають життю людини, громади, народу, а то й цілому людству зміст і ціль. Ось, власне, туди, до верхів, до краси, до пластових ідеалів щоб ви, моє пластоє товариство, звертали свій зір, щоб не прив'язувалися до порожніх самих у собі вищодак цивілізації. Не знижуйтеся, а любуйтеся в чистоті життя, як у чистому подиві величчю природи під час ваших вправ і мандрівок.»

«І ви будете мені свідками, аж до посліdnіх земель», — такими словами, які записані в діяннях апостольських, розпочав своє звернення до української пластової молоді сенйор-пластун отець Гриньох. «В цих словах криється величчю величчя для української молоді, зокрема тієї молоді, що старастєся і далі нести ті ідеї, що їх дає пластова організація, плекати їх, розгортати, не зважаючи на те, на землі якої країни ця молодь стоїть. «Бути свідками» того, що є життєвими цінностями, які немиряться — любов до Бога, любов до Батьківщини, любов до волі. Викарбуйте ті три ключі-ідеали у своїх серцях. І ніколи не забувайте, що в ім'я тих ідеалів, в ім'я волі, що її хтось інший придушує, ви мусите відзначувати свої великі свята на чужині. Це й є ваше послання, ваша служба «бути свідками...», що ви залюстанеся вірні тими святими ідеалами.»

Далі пластун-сенйор керманіч д-р Тарас Фіголь говорив від Головної Пластової Булави, осідок якої є в Америці. Др- Фіголь згадав про видання книжки-посібника для вихователів пластової молоді «Життя в Пласті». Автором її є д-р О. Тисовський.

Під кінець офіційної частини пластун-сенйор Кальваровський прочитав телеграми і листи, що надійшли з усіх кутків земної кулі, де поселені українці.

Вечером пластуни й пластуни разом із своїми батьками, виховниками та організатором пластового руху Дротом зібралися біля ватри. Пісні, деклямації, жарти, сміх — українські юначки й юнаки та всі що коло них серцем і душею полинули з чужини туди до берегів, об які плеще святий і непокірний Дніпро-Славути. Микола ВІРНИЙ

В. ГРИГОРЕНКО

Вечір юних талантів у „Верховині“

Оселя Українського Робітничого Союзу «Верховина» децю нагадує нам рідний український куточок на Батьківщині. Але тут, в Америці, вона стає такою рідною, бо в цій мальовничій оселі, в справжньому гаю, на горах з чистим прохолоджуючим повітрям наша людина знаходить фізичний і моральний відпочинок.

В цей літній сезон «Верховина» стала багатолюднішою. Тут тижнями і місяцями відпочивають відпускники з родинами. Тут і молодь знаходить для себе розвагу. Велике джерельне та проточне озеро, спортові майдани і концертна естрада на свіжо́му повітрі, — це те, що потребує молоді для своєї діяльності під час відпочинку. По суботах влаштовуються концерти і забави та танці при участі славної в США оркестри Б. Гірянґа. Згідно розпорядження голови Робітничого Союзу Батьока, який постійно перебуває в оселі, часто влаштовуються виступи найкращих українських мистецьких сил. В оселі влаштовано курси українознавства, дитячий відпочинковий табір і вишкільно-виховний табір Юного ОДУМу. Зранку і до вечора по всій «Верховині» лунає українська пісня і музика. Її передають через гучномовці центрального будинку оселі з юнодумівського табору. Біля вхідних дверей цього табору, щовечора співають і танцюють дівчатка та хлопці юного ОДУМу.

Чудово, мило і весело, тепер у «Верховині». Хто на ній не побував, той багато втратив. Але навірстати завжди не пізно.

Дуже важливим і потрібним для справи розвитку українського національного мистецтва, української пісні, музики, балету і народного танцю є показ юних талантів. Керівництво оселі, а особливо голова Українського Робітничого Союзу п. Батьок іде на зустріч цій справі.

З ініціативи ред. Миколи Степаненка перший показ юних талантів відбувся в суботу 29. липня ц. р. в концертній залі оселі. Цей показ названо ініціатором «вечором попису юних талантів». В ньому взяли участь зовсім молоді таланти, від 14 до 18 років. Вечором керував ред. М. Степаненко.

Першим виступом була гра на фортеп'яно, що її виконувала 17-тирічна Ульяна Желаківська, з Бавнд-Бруку. Ця талановита юначка відвідує філядельфійську консерваторію по класі фортеп'яно, що нею керує проф. Антон Рудницький. Ульяна Желаківська є ученицею 12-ї класи середньої школи (гайскул) і разом з тим відвідує школу українознавства при місцевій парафії УА-ПЦ. Молода піаністка виконала «Грецьку сонату», яку присутні сприйняли з захопленням. Виконання було мистецьке.

Другою виступала Тамара Вожаківська. Вона також зовсім молоденька, — їй лише 18 років, а вона вже встигла закінчити не тільки гайскул, але й середню балетну школу та відвідувала ньюаркську балетну академію. Ще перебуваючи в балетній школі, Тамара Вожаківська здобула в минулому році визначну перемогу в змаганні 50-х найліпших учасників молодих adeptів балету, спонзорованого балетною фундацією штату Нью-Джерсі. Потім вона була вибрана, з-поміж найкращих, до Гарден стейт балету.

Тамара Вожаківська плянує і далі удосконалювати балетне мистецтво, не забуваючи надавати йому українських форм і змісту. Вона вже самостійно творить хореографічні композиції для українського балету. Однією з таких її хореографічних композицій є балетний танець «Українська шумка», муз. Дресовського. Вона його й показала на цьому вечорі.

Починаючи повільними кроками та роблячи складні балетні фігури на носках, балерина, з прискоренням темпу

музики, пришвидчує рух, показуючи все нові і нові фігури. В загальному важко нефахівцеві балетної справи описати виконання танцю, але в цьому випадку звичайному глядачеві було видно і зрозуміло, що його виконує вільно й уміло талановита юначка. Їй, молодій і гарній, імпував чудовий український балетний костюм. Балетний танець «Українська шумка» справив на присутніх дуже приємне враження і надовго залишиться в їхній пам'яті. Під грім бурхливих оплесків вона закінчила цей танок, музичний супровід якого провадили її батько проф. Симон Вожаківський (піано) і керівник оркестри Гірянґ (акордеон).

На залю, під музику оркестри Гірянґа, вибігло двоє молодят в українських убраннях. Це Валя Бережна і Славоко Гавришук з Філядельфії. Вони юні одумівці. Тепер перебувають у «Верховині» у вишкільно-виховному таборі Юного ОДУМу. Вони танцюють «Гуцулку», одну із видів коломийки. Любо і мило було дивитись на цю пару юних талантів. Окремі варіанти цього танцю настільки сподобалися публіці, що вона не витримала до кінця і вже почала оплескувати. Під оплески вони його і закінчили.

Четвертою виступила Лідія Кошман. Вона проспівала підряд три пісні. Першою пісеньою була італійська; другою — «Не співайте мені сеї пісні», — слова Лесі Українки, музика Січинського; третя — арія з оперетки-казки «Івасик Телесик», муз. Фоменка. При фортеп'яні була пані Фона Кульчицька. Лідія Кошман своїм сопрано надзвичайно потішила слухачів, які з великим захопленням слухали її чудове виконання. Ми, на жаль, не маємо ширшого відомостей про цю талановиту панночку, щоб подати їх в цій замітці для ширшого знайомства з читачами, але це не наша вина. Про те, як пройшов виступ Л. Кошман, свідчили ті теплі оплески, якими її нагороджувала публіка.

Програма виступів юних талантів доходила до завершення, бо час був обмежений. Її завершили таланти Юного ОДУМу. Хто ж вони? Це «лисици». Їх так називають по-пластуницьки у Філядельфійському відділі Юного ОДУМу, хоч вони більше виглядають на голубок. Їх вісім в українських убраннях і уквітчанних намистами та різнокольоровими стрічками. Одна з них уже знайома публіці з танцю «Гуцулки», — це Валя Бережна. Іншими були: Ела Бер, Валя Жиборт, Люба Литкевич, Соня Шевчук, Тамара Федоряка, Зоя Граур і Тамара Станкевич. Не залежно від того, в якому порядку вони тут поіменовані, всі вони належать до юних талантів, бо обдаровані тим, чим може Бог обдарувати юних українських патріоток. Одним з улюблених їхніх танців є «У сусіда хата біла» і «Дощик». Вони вирішили продемонструвати свої таланти на цих танцях. Зміни убрання не було. «Дощик» вони танцювали босими, і мабуть тому, що під час дощу в нас, в Україні, ходять босими, щоб освіжити Божою водичкою ноги. Як перший, так і другий танок вельми сподобалися публіці, бо вона завчасно почала вітати танцюристок оплесками, продовжуючи їх, під такт музики і танців, аж до самого кінця.

І ці дівчатка, як і попередні виконавці, справили гарне враження на присутніх.

Це був перший показ юних талантів в оселі «Верховина». Але він не останній. Судячи по зацікавленості нашої громадськості і по тих стараннях, що їх виявляє Український Робітничий Союз. До таких старателів слід також віднести і д-ра Г. Ничку, який у цій справі багато допомагає.

Ініціатива оселі «Верховина» в справі організації виступу юних талантів повинна перенестися і до інших українських осель, а в осінній і зимовий

Біля престолу слави

28. липня, в день упокоєння св. рівноапостольного кн. Володимира, 18 років тому в катедральному соборі св. Юрія Переможця у Миргороді на Полтавщині Пресвященнішим Єпископом Сильвестром Лубенським та Миргородським в мирі професором Київського університету Ст. Юхим. Гаєвським, нісній Архиепископом Австралійським і Ново-Зеландським УАПЦ, було висвячено відомого церковно-громадського діяча-агронома Косто Даниленка (Данилевського) на священника, що після висвяти звернувся до переповненого вірними храму з такими словами: «...Горе нам! Україна, запалена окупантами, горить в огні! Храми наші знищені, зруйновані, пограбовані, поругані й осквернені кремльськими безбожниками. Ті, що стали в оборону відчизни і віри: митрополити, архієпископи, єпископи, тисячі духовного війства, сотні тисяч боголюбивих вірних

період, — в клуби та домівки молоді. Такими імпрезами буде створено захочення і подано надхнення молоді для розвитку і ширення українського національного мистецтва в Америці. А тим часом нашим виконавцям музики, балету, співів і народних танців на цьому першому показі юних талантів побажаємо сил, здоров'я й успіхів в їхній майбутній мистецькій діяльності. В. ГРИГОРЕНКО

вкрили своїми невинними трупами далекі шляхи до сорока концентраційних таборів совдепі! Злустіла наша духовна нива, бо не стало ні архієпископів, ні пастирів. Сьогодні я свідомо надів священничі ризи і взяв важкий хрест, щоб у моїх руках він був легким, щоб цією непереможною зброєю Христа боронити: ЦЕРКВУ, НАЦІЮ І НАРОД!

18 років благодієє о. Костянтин евангельську науку, як на рідній землі, по таборах скитальщини в Європі, та вже більше десятка років за океаном; за ідейне, безкорисне й сумлінне служіння й благодієє о. Костянтин нагороджено всіма священничими нагородами із митрою!

Знаменуючи день свого 18-тилітнього служіння Престолові, у неділю 6. серпня ц. р. в церкві св. Миколая в Алентавіні о. Костянтин, як настоятель цього храму, після Богослуження, разом з усією Христовою паствою, молебно й усердно молився до своїх небесних покровителів свв. рівноапостольських — царя Костянтина й князя Володимира, благаючи у них свого небесного опікуєства на грядучі дні. І «многі літа» церковного хору наповнили храм.

Після цього, за скромною трапезою, в парафіяльній залі о. Костянтин привітав голову парафіяльної ради Ол. Фрітцлер, а голова сестрицтва св. Софії пані Ганна Чубенко піднесла букет роз-
(Закінчення на 11-й сторінці)

Врочисте посвячення фундаменту власної церкви

В неділю 16. липня українці-вірні Свято-Покровської парафії прибули на посвячення фундаменту власної церкви в Гайндмарші Аделаїда. Після величавої архиерейської служби Божої Єпископ Об'єднаної Єпархії УАПЦеркви **Донат** з настоятелем парафії священни-

Високопреосвященний Владика **Донат**, голова Консисторії Об'єднаної Єпархії УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії, вмуровує святі мощі в фундамент новобудованої церкви св. Покрови в Аделаїді.

ком **о. Плічковським** та дияконом **о. Мацем**, в супроводі церковного хору та при великій кількості прихожан, відбували традиційне посвячення фундаменту нової церкви з замуруванням престольного Хреста та закладанням у фундамент святих мощей.

Якраз середина австралійської зими, але день випав соняшний, лагідний і теплий.

Площа, де буде побудована нова церква, розташована в густо заселеній око-

лиці Аделаїди, довкола якої живе більшість українців Південної Австралії. Рівно ж доїзд до нової церкви буде швидкий і зручний, бо площа лежить лише 50 метрів від 9-ї автобусної зупинки по рухливій Портової дорозі.

Сама церква буде збудована в традиційному українському стилі з деякими модерними рисами. До традиційності ззовні належать два куполи з хрестами, один спереду, а другий посередині даху. До модерних рис належатиме високий папілет спереду, аж до першого купола, широкі на весь фронт сходи та жовтого кольору спеціальний камінь, з якого будуть поставлені стіни.

Кошти для будови церкви були щедро пожертвовані вірними цієї ж парафії.

Будову церкви передано українській будівельній фірмі **Хоменка**, яка сподівається викінчити будову перед наступним Великоднем.

П. ВАКУЛЕНКО

Біля престолу слави

(Закінчення з 10-ї сторінки)

кішних, живих квітів із свого квітника. В дружній Христовій громаді **о. Костянтин** розповів своїм вірним кілька сторінок із книги свого багатогранного церковно-громадського буття: в Україні, на Соловецькій каторзі, й на еміграції.

Тут же фінансовий секретар парафіяльної ради **Федір Чубенко** зачитав привітання, що надійшли на адресу **о. Костянтина** від його старих друзів і приятелів, а саме: мит. прот. **Петра Стельмаха** — з Нью-Йорку; проф. **Ол. Масловського** — з Чикаго; проф. **Ол. Сенько** — з Трентону; проф. **П. Г. Чупруна** — з Філадельфії; інж. **С. А. Чалишвіа** — з Вейну Пенна; **Д. Й. Паламаренка** — з Форт-Вейну (Індіана); проф. **В. П. Каралуца** та проф. **І. В. Зазворського** — з Алентавну; **Івана Кучеренка** й **П. С. Мисика** — з Торонто (Канада); як також з Детройту, та інших штатів, в яких звучав один основний лясіт-мотив: «Молись! Благословуй! І скеровуй свою Христову паству на служіння Божого й багатостраждальній Україні — на довгі літа!»

Марина ДАНИЛЕВСЬКА

Коротко з життя на чужині

Представники українських спортивних товариств Канади та США відбули нещодавно в Нью-Йорку першу нараду, на якій розглянули низку актуальних проблем спорту, головню справи футболних ленок, та оцінили стан українських заокеанських футболних команд. Найбільше уваги присвячено справі щораз частіших переходів передових українських спортсменів з аматорських до професійних команд. Як тільки висунуться вперед якийсь український спортивний талант, негайно його починають переманювати професійні клуби, пропонуючи високі платні та всякого роду персональні вигоди. Представники канадських клубів «Тризуб» і «Україна» звітували, що через постійний відхід спортсменів до табору професіоналів клуби не могли як слід відбутися змагань за першість, через неможливість виставити команди, які б мали склад виключно з самих українців. Це велика шкода, бо українські аматорські команди, зокрема футболні, за океаном придбали собі хорошу славу. Наприклад, рік тому українська футболна команда «Тризуб» з Філадельфії в змаганнях між 273-ма аматорськими командами здобула чемпіонат з футболу США.

Серед молодшого українського покоління у вільному світі проявляється чимало мистецьких талантів. Між ними на одно з перших місць висувається молодий, сьогодні 18-тирічний, піаніст **Роман Рудницький**. У недавньому мистецькому фестивалі, що його влаштувала в м. Паттерсон (США) «Нью-Джерси Філгармонік Сосасти». Роман Рудницький здобув перше місце між 124 змагунами в класі «сеньйорів». Авторію молодий піаніст полонив виконанням концерту Г-дур Моріса Равеля. Рудницького супроводила 75-членна оркестра під керівництвом **Волтера Шодера**. В одній з рецензій концерту читаємо:

«Роман Рудницький, як піаніст, має все: вогонь, блискучість гри, непомиль-

ну техніку, кипучий ритм, велику скалпо динамічних та звукових красок, музичне зрозуміння та досвідість далеко вищу від його років. Це віртуоз першої класи в гри на піаніно; він — учень **Розіни Левін** — має тепер шанси стати нарівні з Ван Клейбурном. Сотні звеличників його таланту, яких він здобув у Петтерсон своїм знаменитим виступом та скромною поведінкою, слідкуватимуть з великим зацікавленням за дальшими блискучими успіхами цього незвичайно талановитого юного піаніста».

Шевченківський Комітет у Великобританії

в спілці з

„FRIDAY PRODUCTIONS“
(англійська аматорська театральна компанія з 51 учасників)

опцим доволить до відома англійської й української публіки, що 19. вересня, о 7-30 год. вечора в Criplegate Theatre, Golden Lane, City of London, буде поставлено в англійській мові прем'єру вистави

„ПІСНЯ З ТЕМРЯВИ“ інсценізацію з творів і життя Т. ШЕВЧЕНКА

В ПРОГРАМІ: „КАВКАЗ“ — хоральна драма; „НАЙМИЧКА“ — інтерпретація поеми сценічними засобами; „ГАМАЛІЯ“ — ораторія, міміка й екзотика звичаїв запорожців та побуту турецького двору; „ПРИЧИННА“ — одноактовий класичний балет, з танком русалок. Рецитації із сценічними ефектами: „Розрита могила“, „Цигрин“, „Три шляхи“, „Мені тринадцятий мивало“. Пісні: „Садок вишневий коло хаги“, „Чого мені тяжко“, „Думи мої“, „Тече вода в синє море“ та інші.

Кольористі стріи, музичний супровід по мотивах українських народних пісень, мистецька хореографія, ефективно освітлення сцени.

Квитки в ціні 0:08:06, 0:06:06, 0:04:06 можна вже набувати в

Shevchenko Centenary Committee,
49, Linden Gardens, London, W. 2.

При гуртовому закупі квитків — опуст.
Доїзд підземкою до станції Aldersgate.

З великим сумом повідомляємо членство УРДП і українське громадянство, що по тяжкій і довгій недузі 4.8. 1961 р. о 9-й год. 45 хв. на сороковому році життя в Мюнхені (лікарня «Ам Бідерштайн») помер член УРДП, ЛСП і СУВІ

Іван Трохимович ДАЦЕНКО

Покійний народився 9. жовтня 1921 р. в селі Добровода біля Умані. Поховано його 7. 8. 1961 р. о 13 год. в Мюнхені, на кладовищі Вестфрідгоф.

Спи спокійно, Друже, хай гостинна чужа земля буде Тобі легкою

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ УРДП

Академія вшанування пам'яті ректора проф. д-ра І. Мірчука

23. 6. ц. р. Український Вільний Університет в Мюнхені влаштував у залі баварського Віршафтсміністеріум академію вшанування пам'яті покійного свого ректора проф. д-ра **Івана Мірчука**. Академія відбулася в день загальних зборів професорської колегії УВУ. Прибувши на збори професори тим самим мали можливість вшанувати пам'ять ректора.

На академію прибули дружина і дочка покійного, представники обох українських Церков, наукових установ та політичного світу м. Мюнхена. З німецьких представників були присутні: член кураторії УВУ проф. д-р **Г. Райнфельдер**, президент Німецько-Українського Товариства д-р **Ф. Федер**, ректор **Ф. Штеммер** та інші.

Академію відкрив ректор УВУ проф. д-р **Ю. Панейко**. В своєму короткому слові він сказав: В книгу історії вписано багато імен незабутніх, як у доброму, так і в злому. В цю книгу вписані безсмертні імена тих творчих духів, яким доля дала змогу зрозуміти і схопити духа людства в його безіменному стражданні і безіменній любові. Це імена тих, які залишили людству великі діла, непрямуючі безсмертні твори, які не міряються межами часу.

Поруч цих героїв стоять теж і інші великі мужі, люди, тихої, смиренної праці, які з повним самоzaperechenням працювали для добра культури свого народу, за них терпіли і життя своє віддали. Жодне сязво героя, жодна героїчна велич не освітлює їхні чола, жодні пісні не постали на їхню честь, а проте їхні імена вписані в книгу їхньої батьківщини і випалені огненними знаками пошани.

До таких в українській еміграції заслужених мужів належить теж покійний ректор УВУ **Іван Мірчук**...

Потім виступив з промовою член кураторії УВУ проф. д-р **Г. Райнфельдер**, який особливо теплими словами згадав свої особисті зв'язки з покійником в часи, коли він працював у баварському

міністерстві культури й освіти, а покійний ректор часто заходив до нього в справах УВУ. Проф. Райнфельдер покійника згадував, як великого українського філософа, який в тяжких специфічних еміграційних умовах умів поєднувати теорію з практикою. При цьому промовець підкреслив значення Українського Вільного Університету для українців у вільному світі. Він сказав, що німецькі вчені вважають Український Вільний Університет дослідним університетом.

Опісля виступив проректор УВУ проф. д-р **О. Кульчицький**, який у своєму вичерпному докладі насвітлив наукову діяльність ректора **Мірчука** та подав аналіз його наукової праці, а передусім діяльності на відтинку культурного зв'язку України з Заходом.

На закінчення цієї академії виступив з коротким словом декан філософічного факультету проф. д-р **Ю. Бойко**, який подав аналіз наукової діяльності сл. п. ректора **Мірчука** в УВУ та його життєвий вклад у творенні Українського Вільного Університету на початку існування в Празі та по другій світовій війні в Мюнхені.

КОМУНІКАТ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

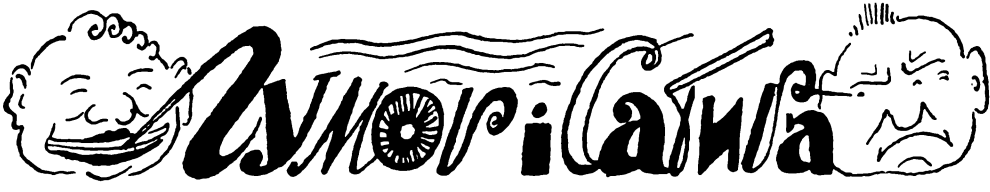
23. 6. ц. р. відбулися звичайні загальні збори професорської колегії УВУ, на яких, після заслухання звітів уступаючих керівних органів, обговорено дотеперішню діяльність університету.

Загальні збори обрали нові керівні органи, в склад яких входять: проф. д-р **Юрій Панейко** — ректор, проф. д-р **Олександр Кульчицький** — проректор. Деканом філософічного факультету став проф. д-р **Юрій Бойко**, продеканом — проф. д-р **Володимир Янів**. На факультеті права і суспільно-економічних наук деканом був обраний проф. д-р **Василь Орелецький**, продеканом став проф. д-р **Юрій Студинський**.

На зборах широко обговорювано пляни дальшої діяльності і намічено ряд заходів для її пошвалення. Зокрема йшла мова про притягнення молодих наукових сил, а також посилення дослідно-видавничої справи. Особливу увагу звернено на фінансовий стан УВУ і для його докладного розглянення створено окрему фінансову комісію, яка приступила до праці.

РЕКТОРАТ УВУ

Появилася українською мовою низка популярних праць про Шевченка. Вийшла в світ книжка **Віктора Доманицького** «Націотворча роль Шевченка». Появилися річні календарі-альманахи, присвячені шевченківській тематичі. Поміж ними на відзначення заслугу альманах на 1961 рік, що появився у видавництві «Свобода» в Нью-Джерсі (США) під наголовком «Наш Шевченко». Цей збірник, виданий 20-тисячним тиражем, своїми оригінальними матеріалами та передруками допомагає популяризації шевченкознавства серед української громади в США. Добре зредаговані також календарі «Українського голосу» у Вінніпезі та «Українського слова» в Парижі. Окремо появились збірники матеріалів для Шевченківських свят, що їх видали Союз Українців-Самостійників у Канаді та ювілейні комітети в Англії і Бельгії.

Десять заповідей

(СУЧАСНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ)

Вікарій англійської Церкви св. Джона міста Кру (Англія) Гордон Вілсон в церковному журналі своєї парафії вмістив нову (не позбавлену сенсу гумору) сучасну версію «Десять заповідей», якими, на його думку, керуються багато людей в своєму житті. Це свого роду неписані правила, як вірні розуміють заповіді Божі.

1. Можеш порушити вірність, якщо мусиш. Психологічно небагато стримувати тілесні інстинкти твого організму. Якщо це відбувається на твоєму подрузжі, дістань розвід.
2. Ти не повинен нормально вбивати, але ти можеш знищити свого ворога, якщо він у цей час не потрапить знищити тебе.
3. Ти не повинен красти, але у видачках чи нарядах праці можеш шахраювати.
4. Ти не повинен брехати, а культивувати напівправду, кривити душу.
5. Послятай на дім сусіда, його жінку, авто, телевізю, його прибутки, фактично на все, що є його, а не твоє.
6. Ти є свій власний бог. Немає іншого бога крім людини.
7. Ти не повинен приклонитися примитивним ідолам, з часу як ти став ци-

візованим. Замість них зроби власних богів приємності, амбіції, репутації, власного дому, спорту і прижлоніях перед ними.

8. Ти повинен час від часу вживати ім'я Бога в розмові, і присягатися, що ти не маєш релігійних переконань.
  9. Пам'ятай не дотримуватися святої неділі. П'ять днів ти працював, щоб дістати добрі засоби для життя. Решта два дні належать тобі, використовуй, їх як можеш.
  10. Не шануй свого батька і матері. Вони мають своє власне життя. Будь сантиментальним до них, якщо це не коштує тобі жодних жертв.
- Прочитавши «святу правду» в журналі, парафіяни дуже образилися на свого священника, прийнявши це як особисте покривдження.
- Щоб злагіднити ситуацію, пані-матка, керуючись четвертою заповіддю, зробила публічне спростовання: «Інтерпретація, яку зробив пан-отець, дуже правдива й оригінальна, хоча дещо провокативна, але вона написана для загалу і не стосується парафіян.»
- С. ТЕЛЕВНИЙ

Повідомлення

Подаємо до відома всіх православних українців на терені Нового Ульму та в його околицях, що Свято-Троїцька парафія УАПЦ в Новому Ульмі, з її керівним органом — Парафіяльною радою, зареєстрована судом Німецької Федеральної Республіки, постановою його з 14. березня 1961 року, книга II, ч. 30, сторінка 80.

Від цієї дати Парафіальна рада Свято-Троїцької парафії в Новому Ульмі являє собою юридичну одиницю, за всіма юридичними правами, що передбачені законом Німецької Федеральної Республіки і статутом парафії, який ухвалений парафіяльними загальними зборами 23. жовтня 1960 року.

ПАРАФІАЛЬНА РАДА
Св.-Троїцької парафії в Новому Ульмі

Надіслані видання

«Твори», III-й том, новелі, спогади про неокласиків, нарисів, Юрій Клен, за редакцією Євгена Маланюка, технічний редактор В. Буртгардт, Фундація ім. Юрія Клена, Торонто, 1960 р., стор. 221.

«Твори», IV-й том, «Гамлет, принц Данський», «Буря» — Вільям Шекспір, Юрій Клен, літературний редактор Євген Маланюк, технічний редактор В. Буртгардт, Фундація ім. Юрія Клена, Торонто, 1960 р., 408 стор.

«Віра й культура», місячник української богословської думки й культури, орган Українського Наукового Богословського Товариства, Вінніпег, рік XXIV, ч. 3(87), 4(88), 5(89), 6(90), 7(91), 8(92) і 9(93), січень-лютий, березень, квітень, травень, червень і липень 1961 року.

«Уваги до сучасної української літе-

Літературний конкурс НА ПОВІСТЬ ПРО СЛУГУ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА А. ШЕНТИЦЬКОГО

Головна управа Асоціації Української Католицької Преси, з відомою і за згодою постулятора беатифікаційного процесу о. д-ра М. Гринчишина, ЧНІ, проголошує літературний конкурс на повість про життя і діяльність слуги Божого митрополита Андрея Шептицького на таких умовах:

1. Повість обіймає цілість або одну з ділянок життя та діяльності митрополита.
2. Твір повинен бути побудований за правилами конструкції біографічних повістей і в своїй основі й цілості згідний із засадами Христової моралі та християнського світогляду.
3. Розмір твору: 15-20 аркухів друку (найбільше 320 сторінок).
4. Реченець надсилання рукописів — до 31. грудня 1963. на адресу: Dr. Gregory Luznytsky, 1427 W. Cayuga St. Philadelphia 40, Pa., U.S.A.
5. Надіслані твори мають бути підписані псевдом, а до манускрипту треба додати запечатаний конверт з правдивим прізвищем автора чи авторки й точну адресу.
6. Рукопис у двох примірниках можна писати рукою, але чітко, з інтерлініями тільки на одній сторінці, хоча радше — писати машинкою.
7. Право друку залишається за автором.

8. Нагороди: перша 600 доларів, друга 400 доларів.

9. Склад журі: о. проф. Н. Кушнірик — представник постулятора, проф. В. Радзичевич — голова, д-р Г. Лужницький — секретар, д-р В. Лев і д-р П. Ісаїв — члени.

10. Нагороджені рукописи (одні примірники) залишаються власністю Асоціації Української Католицької Преси, а ненагороджені, на бажання авторів, можуть бути їм повернені.

Д-р Лев В. МИДЛОВСЬКИЙ (голова)
Микола ВАЙДА (секретар)

Проводяться роботи по спорудженню магістралі газопроводу з Львівської області на Ровенщину в 170 км. завдовжки. Магістраль пересікла річки Стир, Іква, ряд озер, по ній піде природний дашавський газ.

На руднику в Кривому Розі будують найпотужніша в країні шахта «Гігант-Глибока». Проектна потужність підприємства — 7,4 млн. тонн залізної руди на рік. Над шахтою виросте новий своєю конструкцією баштовий копер, на якому будуть встановлені підйомна машина, розвантажувальний пристрій та інші механізми. Широке застосування матиме тут комплексна механізація та автоматизація виробничих процесів.

Спростовання

Прот. о. А. Дублянський подав до «УВ» (ч. 31/1457 за 30. 7. 1961 р.) некролог «Прот. о. Володимир Вишневецький», в якому зазначено, що на похоронах сл. п. прот. о. В. Вишневецького від імені Везін-Шалетської парафії промовляв сот. Василь. В дійсності ж від Везін-Шалетської української православної громади промовляла пані Галина Кирилюшин. М. ГРУШЕЦЬКИЙ

Виправлення помилки

В статті «Прожектора» «Якщо б завтра війна...» в 4-й шпальті, в 20-му рядку знизу викривлено зміст надрукованого тексту: «...серед ріжних кіл і воскресили людей.» Має звучати: «...серед ріжних кіл і в окремих людях.»

Просимо дарувати допущення грубої помилки. Ред. «УВ»

Розшуки

Українська Медично-Харитативна Служба, колишній Український Червоний Хрест, розшукує: Власенка Павла Івановича і Петесу Івана (або Якова) Андрійовича, які, правдоподібно, перебувають у Франції; Сем'ян Марію із села Криворівні, в 1942 р. вивезена на роботу до Німеччини; Ніну Одринченко, нар. 1924 або 1925 року, правдоподібно живе в Голландії; Сидорко Івана, сина Івана та Агафії з дому Степан, під час німецької окупації працював у Ганновері.

Хто знав би вище розшукуваних осіб, просимо подати на адресу:

Ukrainischer Medizinischer und Caritativer Dienst, e. V., (13b) München 2., Dachauerstr. 9 II

Петро Майсюра розшукує Дмитра Давиденка. Писати на адресу «УВ».

МАТРИМОНІАЛЬНЕ

Самітний українець має бажання познайомитися з українкою віком до 28 років в справі одруження і виїзду до США. Писати на адресу «УВ» для «Полтава 101». (—:—:—:)

Тижневик політики, культури і громадського життя
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Адреса редакції й адміністрації
„UKRAINSKI WISTI“
Neu-Ulm/Donau. Schließfach 32

Місячна передплата «УВ» в Німеччині, включно з пересилкою, коштує 3.50 нм.

Вийшла з друку й продається
Історія Української Автокефальної Православної Церкви
з 1921 року

„Відродження Української Церкви“

написана Митрополитом Василем ЛІПКІВСЬКИМ,
із вступом і замітками протопресв. д-ра С. В. САВЧУКА

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці, з ілюстраціями
270 стор. друку Ціна з пересилкою — 3 дол.

Замовлення й гроші висилати до:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

Увага, хворі, слабі, нервові!

Науково стверджено, що відомий лікувальний засіб

повертає рівновагу організмові і нервовій системі, відроджує силу й організм.

„Kalefluid“ — екстракт із життєдайних залоз тварин рекомендується приймати при загальному ослабленні, нервовій депресії, нервові, астеничній, артритух і старечих недугах, ослабленні пам'яті, безсонні і в деяких випадках при підвищеному тискові. Жінкам, крім вищеперелічених випадків, також під час перехідного віку.

„Kalefluid“ — нагороджено 5-ма золотими медалями — в Парижі, Лондоні, Ремі, Флоренції і Брюсселі.

„Kalefluid“ — сильний, випробований засіб для відбудови організму

Адреса виробництва і централі:

Laboratoires du Kalefluid, 66, Bd. Exelmans Paris 16, France.

AUSTRALIA: Mr. P. Miller 35, Balmoral Str. Blaktown N.S.W.

CANADA: Pharmacie Brunelle 5757 Boul., Monk Montreal

На жадання висилаються безкоштовно проспекти українською мовою.